

Thâu Bất Tẩu Đích Bảo Thạch

Contents

Thâu Bất Tẩu Đích Bảo Thạch	1
1. Chương 1: - Di Tích Thự Quang Thần Điện	1
2. Chương 2: Gặp Nhau Cũng Là Một Loại Duyên Phận	17
3. Chương 3: Bảo Vệ Và Được Bảo Vệ	32
4. Chương 4: Ân Oán Cá Nhân	41
5. Chương 5: Trên Đời Duy Nhất Minh Anh	50

Thâu Bất Tẩu Đích Bảo Thạch

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, võng du, 1×1, anh tuấn công bình phàm thụ, ăm áp, HETình trạng bản gốc: Hoàn 11 chươngEdit: F

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thau-bat-tau-dich-bao-thach>

1. Chương 1: - Di Tích Thự Quang Thần Điện

[1] Di tích Thự Quang thần điện

“Tôi không phải là người quá yêu thích game online, nguyên nhân tôi tiến vào trò chơi này, đơn giản vì muốn được ở bên cạnh người quan trọng của tôi”

Bạch Ngân đã từng nói như vậy.

Phù Trần nghe xong cực kỳ hạnh phúc. Bởi vì Phù Trần hiểu được, “người quan trọng” mà Bạch Ngân nói, chính là mình.

Vô thần giới online, dựa vào trò chơi kinh điển nhiều năm trước, một lần nữa tạo ra thế giới mới.

Rừng của tinh tinh, Thự Quang thần điện, khi thần còn chưa vứt bỏ thế giới này từng là nơi cung phụng nữ thần ánh sáng Hain.

Trước mắt chỉ còn lại một mảnh di tích thê lương.

Mặc dù không tới mức bị tàn phá đến không còn sót thứ gì, nhưng bên trong thần điện vừa lạnh lẽo vừa ẩm ướt, xung quanh đầy mạng nhện cùng rêu xanh, như nhắc nhở những người đến đây, huy hoàng của nơi này đã qua đi.

Thời đại của thần đã hết, không bao giờ quay trở lại.

Trong thần điện ma vật xếp thành đàn. Hai hội viên của công hội “Nguyệt hạ hồi ức”, Phù Trần cùng Bạch Ngân vì muốn sưu tập nguyên liệu luyện kiếm mà ở trong này lẫn lộn đã nhiều giờ.

Nguyên liệu là đá Nivea, hình trứng, màu xanh biếc, rớt ra khi đánh quái trông giữ thần điện Pantheon. Thật ra tính chất làm vật dẫn của nó cũng không cao, nhưng muốn rèn kiếm lại không thể thiếu.

“Tổng cộng cần 100, còn thiếu 67 cái”. Phù Trần nhẹ cau mày.

“Ừm. Cố thêm chút nữa, rất nhanh sẽ đủ.”

Bạch Ngân nói xong liền nghiêng người tấn công kẻ gác thành Pantheon, nhanh nhẹn phóng băng thú trấn trụ đối thủ, cuối cùng dùng lưới đao nước kết thúc.

“AAAAA” Kẻ gác thành Pantheon kêu lên thảm thiết rồi hóa thành bụi phấn.

Nhìn chuỗi động tác liên hoàn này khiến Phù Trần rất vui vẻ.

“Quả nhiên làm pháp sư thật tốt...” cậu cười tủm tỉm khen: “Có phải nhờ áo choàng không? Nhìn thực phiêu dật, rất đẹp.”

“Không chỉ có áo choàng thôi đâu.” Bạch Ngân mỉm cười nhìn bảo vật đã theo mình suốt nửa năm, “Còn có thứ này.”

Bạch Ngân chỉ vào vũ khí của mình, pháp trượng linh âm cấp S.

Trượng linh âm trọng lượng nhẹ, toàn thân màu trắng sáng lấp lánh. Lực ma pháp cùng khả năng phòng thủ đều rất mạnh, xếp hàng cao nhất trong các loại trượng.

Để làm cây trượng này Phù Trần đã phải trải qua rất nhiều giai đoạn khó khăn, cuối cùng đem được nó tặng cho Bạch Ngân. Bạch Ngân sẽ không biết, để mang trượng linh âm về cho anh làm quà tặng, Phù Trần đã phải tốn bao nhiêu sức lực.

Hơn nữa, tình trạng sức khỏe của Phù Trần từ trước tới nay vốn là điều khiến Bạch Ngân lo lắng nhất. Đáng tiếc người này lại chẳng bao giờ chịu ngoan ngoãn ở nhà tĩnh dưỡng, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện chơi đùa.

Cũng không phải anh không hiểu tâm trạng của Phù Trần...Anh hiểu lý do vì sao cậu đối với trò chơi này lại chấp nhất như thế.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Bạch Ngân dần trở nên ảm đạm.

Bởi vì nơi này là thế giới duy nhất mà Phù Trần có thể mặc sức chạy nhảy, là nơi duy nhất khiến cậu có được vui vẻ.

“Bạch Ngân, chúng ta lên đỉnh tháp thôi, quái trên đó có vẻ nhiều hơn.”

Phù Trần lấy đao chém ngã một Kẻ gác thành Pantheon, có chút thất vọng nhìn mặt đất trống rỗng không có thứ gì rơi ra.

“Được.”

Bạch Ngân gật đầu rồi đuổi theo cậu lên tầng năm.

Tầng cao nhất của thần điện giống như một mê cung, quái vừa đông vừa dày đặc. Bởi vì đường đi rất khó nên bình thường không có người đến.

“Tớ kéo cậu đi khiến cậu bỏ rút hoạt động của công hội. Không biết sau khi phát hiện thì sắc mặt của Giang Lưu sẽ trở nên như thế nào?”

Lời của Phù Trần nghe có vẻ rất xám hối, nhưng khẩu khí lại vô cùng khoái trá. Nhìn bộ dạng khoa chân múa tay của lão đại Giang Lưu vốn là trò vui được yêu thích của thành viên công hội.

“Không sao, chỉ cần có thể giúp được cậu là tốt rồi.” Bạch Ngân tưởng tượng đến Giang Lưu khi tức giận, cười nói, “Đúng rồi, cậu có biết hoạt động của công hội ngày hôm nay là gì không?”

“Là gì?”

“Đi quảng trường tưới hoa.”

“Phụt.....” Nghe được đáp án ngoài dự đoán, Phù Trần lập tức phì cười, “Một đám người chạy tới nơi đó tưới hoa?”

“Ừm, qua hoạt động này, giá trị vinh dự(1) của công hội sẽ đủ để xây thành.” Bạch Ngân tiếp tục mỉm cười, “Giang Lưu đến hỏi GM(2) về việc xây thành, nắm chắc chúng ta đã đủ điều kiện, kết quả GM trả lời....”

“Trả lời thế nào?” Phù Trần hưng trí hỏi.

Anh ta nói: “ ‘Công hội của các người nhiệm vụ lớn làm được rất nhiều, nhưng nhiệm vụ nhỏ thì một lần cũng chẳng có, điều này rất khó để thu phục lòng dân.’ Kỳ thật GM nói rất đúng, người ngoài đánh giá chúng ta vẫn đều là nửa khen nửa chê”.

“Nếu Giang Lưu làm thành chủ, ta rất nghi ngờ về việc bạo động của dân chúng ngày hôm sau.” Phù Trần liên tục cười lớn, “Thỏa nào cậu ta vội vội vàng vàng đi tưới hoa, ha ha ha ha.....”

“Vậy nên việc chúng ta vắng mặt cũng chẳng phải điều gì to tát.” Ánh mắt Bạch Ngân trở nên vô cùng dịu dàng, “Hơn nữa, Giang Lưu sẽ không phản đối việc này.”

Trong lòng Phù Trần bỗng có chút nhộn nhạo, cúi đầu cười nói: “Tớ biết.”

Bạch Ngân là chỗ dựa của cậu, là thanh mai trúc mã cùng cậu lớn lên, là người bạn tốt nhất. Vốn nghĩ đã sớm quen với dịu dàng của Bạch Ngân, thế nhưng hiện tại, chỉ sợ càng ngày càng không thể buông tay.

Nhưng mà.....Thời điểm buộc phải từ bỏ đã sắp đến. Thế nên hiện tại, cứ để cậu nắm chặt lấy Bạch Ngân đi.....

Phù Trần biết, bản thân cậu thật có lỗi với Giang Lưu và những thành viên khác của công hội.

Bởi vì mọi người đều có tâm lý muốn dựa vào Bạch Ngân.

Đây là chuyện không thể phủ nhận.

Trong mê cung, quái vật so với bên dưới nhiều hơn mấy lần. Đi qua một ngã rẽ, Phù Trần phát hiện Kẻ gác thành Pantheon cùng Kẻ gác thành đêm đang tụ tập tiến tới chỗ hai người họ.

“Có vẻ như quái hơi nhiều rồi nhỉ?”

Cấp bậc của Kẻ gác thành đêm cao hơn cấp bậc của Kẻ gác thành Pantheon rất nhiều. Với số lượng khổng lồ trước mắt, cho dù là Bạch Ngân cũng rất khó một mình đối phó, hơn nữa Phù Trần là thợ rèn, sức chiến đấu vốn tương đối yếu.

Như vậy, tốt nhất cứ nên....Chạy là thượng sách.

Phù Trần lập tức túm lấy Bạch Ngân dốc toàn lực chạy về phía trước, bất chấp nơi tiếp theo là hố đao hay biển lửa.

“Đừng đuổi theo bọn ta nữa a a a a....!”

“Phù Trần,.....Nếu phía trước là đường chết, thì chúng ta coi như cùng nhau viên mãn.”

“Bạch Ngân! Đừng dùng cái giọng điềm nhiên này mà nói về điềm xấu như vậy! Nếu chết cậu liền bị dăng cấp đấy.”

Tại Vô Thần Giới online, điểm kinh nghiệm bị mất khi tử vong đối với nhiều người chơi thực sự là điều rất đáng sợ, nhất là với người đã bước vào giai đoạn chuẩn bị mãn cấp.

“Hệ thống nói: Ngài đã an toàn rời khỏi phạm vi công kích của Kẻ gác thành đêm.”

Trợ thủ Assas(3) trên vai kịp thời cung cấp tin tức tốt cho Phù Trần

“Hah, cuối cùng cũng thoát.”

“Liệu còn có nữa không?”

“Mặc dù thấy nhiều Kẻ gác thành Pantheon tốt rất mừng, nhưng càng hy vọng chúng nó từng con từng con xuất hiện chứ không phải một đám như vậy tiến đến.”

Phù Trần thở dài ngẩng đầu hỏi: “Bạch Ngân, đá Nivea còn thiếu bao nhiêu?”

“.....”

Bạch Ngân không trả lời câu hỏi của cậu, ánh mắt đã bị thứ gì đó thu hút.

Lúc này Phù Trần mới chú ý, ở trước mặt bọn họ xuất hiện một cửa đá rất lớn.”

“Trước kia trong mê cung có cửa sao? Phải chăng là một cửa ra khác?”

“Không biết.” Bạch Ngân đẩy cửa, nói,: “Không phải vật sống, không mở được.”

Đã ăn sâu thói quen dùng “Vật sống” hoặc “Vật chết” để phán định.

Vật thể ở trò chơi có thể chia làm hai loại, loại thứ nhất là vật có khả năng di chuyển, thậm chí có thể thay thế làm đạo cụ để sử dụng khi cần thiết (chẳng hạn như dùng làm đồ phụ trợ trong chiến đấu); loại thứ hai là vật cố định, mọi người gọi là “Vật chết”, loại đồ vật chỉ để trang trí.

Khi đang cố đẩy cửa, Assas nói với anh “Ngài không có quyền mở ra”, vậy nên Bạch Ngân nghĩ cánh cửa này là vật chết.

“Vì sao lại tạo ra cánh cửa trong mê cung hoang vắng này? Nhất định là có bí mật nào đó...”

Dùng sức thử đẩy thêm một lần, kết quả không khác gì Bạch Ngân.

Cẩn thận quan sát phía trước, không phát hiện có cơ quan, nhưng phía dưới lại tồn tại một rãnh nông không biết để làm gì.

“Phù Trần....Cẩn thận phía sau”

Vừa quay đầu liền nhìn thấy đằng sau lại xuất hiện quái. Bạch Ngân lập tức xoay người đánh.

Hai người hợp lực giết sạch Kẻ gác thành Pantheon liên tiếp tới. Phù Trần ngồi xổm vui vẻ nhặt đồ.

“Hi hi, ba, bốn, năm,...”

“Rơi ra thật nhiều.”

“Đúng vậy, là do Thượng đế phù hộ chúng ta nhanh chóng thu thập đủ. Tổ muốn trở về tạo ra thánh kiếm.”

Phù Trần đem hòn đá rơi ở góc tường bỏ vào trong túi, bỗng nhiên kinh ngạc nói: “A....Bạch Ngân, thứ này không phải đá Nivea.”

Phù Trần cầm đá giơ lên. Bạch Ngân đi tới nhìn, quả nhiên phát hiện chỗ không giống.

Đá Nivea sáng xanh biếc, còn hòn đá này cũng màu xanh, nhưng là màu xanh nhạt ôn hòa.

“Kẻ gác thành Pantheon còn rơi ra thứ này nữa sao?”

Assas trên vai xem xét nói: “Đây là đá Nivelá.”

Nivelá..... Chỉ khác Nivea một âm, cũng chưa bao giờ nghe qua tên này.

“Thông tin của vật phẩm là gì?”

“Một loại đá quý vô cùng xinh đẹp”

“.....”

Cái loại giả thích này, có cũng như không.

“Thôi, cứ nhặt, coi như vật kỷ niệm của chuyến đi này.” Phù Trần tiện tay cất đá Nivelá vào túi hành trang.

“Màu sắc của nó rất giống màu mắt của cậu.” Bạch Ngân mỉm cười nhìn hành động trẻ con của Phù Trần.

“Đúng vậy.” Phù Trần cũng gật đầu cười.

Ở trước lò luyện.

Đã hoàn thành nhiệm vụ thu thập, Phù Trần cùng Bạch Ngân liền hướng tới nơi cuối cùng cần phải đến.

Ý định của Phù Trần là tạo ra hai thanh song kiếm có thể sánh với thánh kiếm hiện tại.

Để cho xác xuất rèn thành công tăng lên, cậu đã mất rất nhiều thời gian chuẩn bị vật liệu, tốn rất nhiều sức để tăng cấp bậc kỹ năng của bản thân, cuối cùng cũng vạn phần nắm chắc.

“Cậu không thể sử dụng kiếm, cứ để lại công hội cho mọi người dùng là tốt rồi”

Phù Trần nhìn lò luyện đang sôi sùng sục, chợt nghĩ về nhiều chuyện, sắc mặt liền có chút ảm đạm.

“Giờ là lúc nên vì bọn họ mà làm một số chuyện”

“Cậu.....”

Nghe xong lời Phù Trần nói, các nếp nhăn giữa lông mày của Bạch Ngân dần xuất hiện, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“Phù Trần.”

Phù Trần biết đây là đề tài Bạch Ngân không thích, nhưng ngay lúc này, cậu vẫn quyết định nói ra.

“Bạch Ngân, những năm qua cảm ơn cậu đã chăm sóc....” Cậu ngẩng đầu, thản nhiên nói, “Tớ mang đến cho cậu rất nhiều phiền toái, còn làm hại cậu không tìm được bạn gái, thật sự.....vô cùng có lỗi.”

“Lâm Nhạc!” Bạch Ngân nhú chặt mi, nhin không được liền gọi tên thật của Phù Trần, “Đủ rồi, đừng nói nữa!”

“Nguyện vọng được ở bên cậu vài năm trong vô thần giới, hẳn không thể thực hiện được rồi nhỉ?” Phù Trần nhìn gương mặt của Bạch Ngân, nhẹ nhàng cười rộ lên, “Thu Thủy, cậu là người tốt, tớ vẫn luôn rất thích cậu.”

“Lâm Nhạc.....!”

Tính cách Bạch Ngân vốn điềm đạm, nhưng nhìn anh lúc này đã muốn nổi giận thật sự.

Bởi vì lo lắng cho cậu, thế nên mới tức giận, điều này khiến Phù Trần cảm thấy vui một chút, nhưng liền sau đó là bi thương như thủy triều cuốn lấy cậu.

Trong lòng Phù Trần tự hiểu, thời gian của mình không còn nhiều.

Với cái thân thể ngày càng suy nhược này, nếu không có lòng tin duy trì, phải chăng đã sớm hỏng rồi?

Cậu luôn tưởng tượng ra cơ thể của một người khỏe mạnh, tự do mà sống. Trước đây đã từng khát vọng cùng Bạch Ngân đi học bóng rổ, chỉ tiếc tất cả chỉ là một giấc mơ. Ở Vô Thần Giới Online, cuối cùng cậu cũng tìm được phương thức được cùng Bạch Ngân sống vai đi.

Chỉ cần có thêm một phút đồng hồ.....

Thêm một phút đồng hồ cũng được.

Phù Trần tạo ra hai thanh kiếm thon dài, đem nguyên liệu theo thứ tự cho vào lò, tiến hành dung hợp các nguyên tố.

Trong khi đó, ánh mắt của Bạch Ngân ở phía sau như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào cậu, vô cùng khó chịu.

Phải chăng Bạch Ngân đang thay cậu gánh lấy khổ sở?

Phù Trần đổ ra một đồng đá Nivea. Bề mặt tảng đá ánh lên sắc xanh như một vật có sinh mệnh.

Thật đẹp.

Tính đi tính lại, hình như bản thân cậu đã độc chiếm Bạch Ngân rất nhiều năm.

Bạch Ngân hiểu biết, tính tình rất tốt, rất dịu dàng. Dù là trong hiện thực hay trò chơi, cậu cũng không muốn đem Bạch Ngân tặng cho bất cứ người nào.

Bạch Ngân là hội phó của công hội. Ở công hội từ hội trưởng đến hội viên, không ai không nghe lời anh. Bản thân cậu thường ở những thời điểm không thích hợp gọi Bạch Ngân đi, để lại đằng sau rất nhiều ánh mắt tiếc nuối.

Giang Lưu đối với chuyện này tỏ vẻ hiểu được. Nhưng mà, Phù Trần lại cảm thấy càng ngày càng áy náy hơn.

Không sao.

Tôi cũng sắp đem cậu ấy trả lại cho mọi người....

“Rầm.....”

Một trăm hòn Nivea được đổ vào lò khiến vô số bọt nước màu đỏ xuất hiện.

“Tiếp theo thêm cái gì?”

Thanh âm trầm ổn của Bạch Ngân vang lên đằng sau lưng. Nghe giọng nói, có vẻ cảm xúc đã khôi phục.

“Tim rỗng.”

“Ừm.”

Nivea, ngân nguyệt phấn, tim rỗng, sa nham, đá cường hóa, quặng đen.....

Đem mười nguyên liệu đặc thù lần lượt đưa vào. Những vật liệu này là để cho thánh kiếm có được bề ngoài hoa mỹ cùng tính năng ưu việt.

Nên đặt tên cho thanh kiếm này như thế nào? Thự Quang? Long Ngâm?

Phù Trần không ngừng thêm nước.

“Được không?”

“Ừm..... Tốt lắm.”

Thời điểm đạt được thành quả cuối cùng đã đến, tim Phù Trần đập liên hồi.

Toàn bộ quá trình rèn rất thuận lợi, hệ thống không xuất hiện thông báo dung hợp thất bại. Cho nên thanh kiếm này, nhất định sức mạnh tăng gấp đôi, là cực phẩm vũ khí.

Phù Trần cho rằng như thế.

Bởi vì quá mức tự tin, nên khi cậu thấy rõ vật phẩm đi ra từ trong lò, thiếu chút nữa thì ngất đi.

“Đây là cái gì? Kiếm của tôi đâu rồi?”

Phù Trần sợ hãi kêu lên.

Nhìn chăm chăm vật bạc trắng kia, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Rõ ràng khi đưa vào là khuôn của trường kiếm(kiếm dài), vì sao khi đi ra lại hy hữu mà biến thành đoản kiếm(kiếm ngắn)?

Giác mộng thần kiếm của Phù Trần, tuyên bố bị phá vỡ.

Nằm ở nơi đó là một thanh đoản kiếm có vẻ ngoài hoa lệ, rất thích hợp làm đồ trang sức cho vương công quý tộc ngày xưa. Trên chuôi kiếm được khảm một viên bảo thạch xanh nhạt rất đẹp.

“Viên đá này.....!”

Phù Trần nhớ lại một hồi, cuối cùng nhăn mặt hướng Bạch Ngân nói: “Hóa ra tớ đem nhầm Nivela cùng với Nivea đều cho vào.....”

“.....”

Bạch Ngân sững sốt, lập tức nói: “Nếu thế hệ thống hẳn phải nêu lên “Vật liệu đã sai” chứ”

“Đúng vậy, tại sao không báo sai?”

“Hay là do Nivela cũng là nguyên liệu rèn vũ khí?”

“Ừm...” Phù Trần vuốt cằm tự hỏi: “Nivela này cũng rất đặc biệt, từ trước đến giờ chưa từng gặp qua vật nào như vậy.”

“Bây giờ phải làm sao? Phù Trần..... cậu định làm lại à?”

“Làm lại? Tớ không đủ sức rồi.” Phù Trần cầm lên thanh đoản kiếm vẫn còn nóng, tỷ mỉ quan sát, “Tuy rằng hình dáng ngoài ý muốn thay đổi, nhưng có lẽ thuộc tính không bị ảnh hưởng gì đi. Hay là lần này tớ tình cờ tạo ra được vũ khí ẩn? Bạch Ngân, cậu nói xem liệu thứ này có năng lực gì đặc biệt không?”

“Cậu đừng nghĩ sự tình tốt đẹp như vậy.” Bạch Ngân lắc đầu cười khổ, “Cũng chưa chắc.”

Với hệ thống rèn nổi danh nghiêm mật, do nhầm lẫn mà ngẫu nhiên tạo ra cực phẩm vũ khí là chuyện không tưởng.

“Mặc kệ, cứ mang nó đi kiểm định rồi kết luận sau.”

Phù Trần đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Mục tiêu của Phù Trần là trung tâm chứng nhận vũ khí ở thành thị. Vật phẩm do thợ rèn chế tạo phải qua nơi đó để hệ thống chứng nhận, sau khi phân biệt được tính năng vũ khí mới có được tên cùng với thông tin cho vật phẩm, sau đó liền bắt đầu sử dụng được.

NPC(4) nam mỉm cười tiếp đãi Phù Trần, xem xét đoản kiếm một lát rồi trả lại cho Phù Trần, nói:

“Thật có lỗi, không thể xác định được vật phẩm.”

“Cái gì.....”

Phù Trần trợn tròn mắt.

“Nói rõ chút, không thể xác định là sao?”

“Chúng ta hiện tại không thể tiến hành xem xét và phân loại vũ khí này. Chúng ta sẽ đem số liệu báo cáo, mong người chơi kiên nhẫn chờ đợi kết quả chính thức, nếu có gì thắc mắc có thể trực tiếp liên hệ với Hồng Y 013 (5)”

“.....”

Nhìn thái độ lễ phép công thức hóa của NPC, Phù Trần không khỏi có chút buồn bực.

Chẳng lẽ bản thân dùng hết tâm sức gian khổ chế tạo “Kỳ tích cuối cùng”, rồi cuộc chỉ là một vật trang sức vô dụng?

“Phù Trần.....”

Tay Bạch Ngân nhẹ nhàng đặt lên vai Phù Trần.

“Đừng bận tâm, hiện tại vẫn chưa kết luận được gì, tớ nghĩ sẽ mau chóng có kết quả thôi.”

Lời nói cùng nét mặt dịu dàng của Bạch Ngân là thứ có sức mạnh trấn an lòng người nhất.

Phù Trần nhìn anh rồi khẽ gật đầu.

“Thật ra tớ không tức giận, chỉ là không mong cứ chấm dứt đơn giản như vậy. Ai ai...Quên đi, cứ đặt niềm tin vào nó vậy. Nên đặt tên cho nó là gì bây giờ?”

“Trước đó phải tìm một cái vỏ xinh đẹp cho nó đã.”

“Ừ.....”

Nivela a Nivela.....Người thật sự chỉ là một vật trang sức đơn thuần thôi sao?

Đáng lẽ không nên đặt quá nhiều mong chờ vào người sao?

Phù Trần một lần nữa đem đoản kiếm dắt lại bên hông, cúi đầu nhìn viên đá Nivela ở chuôi kiếm. Viên đá xanh nhạt đang phát ra ánh sáng nhu hòa. Phù Trần bỗng nhớ tới lời nói trong thần điện của Bạch Ngân.

“Ánh mắt của cậu và nó giết giống nhau.”

Ánh mắt của tớ ư?

Tâm tình bỗng chốc trở nên vui vẻ hơn rất nhiều. Phù Trần quay đầu lại mỉm cười với Bạch Ngân:

“Kỳ thật, để nó trở thành vật trang sức đơn thuần cũng không sao.”

Từng ngày trôi qua, hai người vốn tưởng rất nhanh sẽ có kết quả thẩm định, càng ngày càng buồn bực.

Bởi vì danh sách công bố vật phẩm bổ sung hằng ngày thủy chung vẫn không có tư liệu của thanh đoản kiếm.

Bạch Ngân vài lần liên lạc với Hồng Y, Hồng Y chỉ nói vẫn còn đang xử lý, không hề có câu trả lời dứt khoát.

Bạch Ngân lo tâm trạng của Phù Trần sẽ vì thế mà xấu đi. Kết quả Phù Trần không vội cũng không chán nản, mỗi ngày đều mang theo đoản kiếm chạy khắp nơi, còn nói với Bạch Ngân, cậu càng ngày càng thích nó.

Dùng một số tiền lớn tạo ra vật vô dụng, nếu chủ nhân đã không bận tâm thì người khác cũng chẳng còn gì để nói.

Nhìn cảnh tượng này, Bạch Ngân trở nên an tâm. Viên bảo thạch trên thanh đoản kiếm cùng ánh mắt Phù Trần giống nhau phát sáng rạng rỡ.

Sau đó.....

Bỗng nhiên có một ngày Phù Trần cả ngày không đăng nhập.

Trong lòng Bạch Ngân vô cùng lo lắng, gọi điện đến Lâm gia hỏi mới biết Phù Trần lại nằm viện.

Lại nằm viện sao.....

Bạch Ngân biết Phù Trần rất ghét bệnh viện, mỗi lần ở chẳng được bao lâu liền tự mình trở về nhà.

Nhưng sao lúc này cậu ấy không về nhà?

Vì sao không giống như trước kia gọi điện thoại cho anh cười tươi mà nói “Tớ trở về rồi đây!”?

Đêm đó, Bạch Ngân đang mệt mỏi thì bị điện thoại khẩn cấp gọi đến bệnh viện, đôi mắt Phù Trần đã vĩnh viễn khép lại, không để lại cho anh dù chỉ một cơ hội để nhìn cậu lần cuối.

Nét mặt cuối cùng của Phù Trần, thật bình tĩnh, thật thanh thản.

Ở nhà trẻ gặp nhau, hai mươi năm quen biết, Phù Trần mãi mãi rời khỏi cuộc sống của Bạch Ngân.

“Bạch Ngân, nhiều năm qua cảm ơn cậu chăm sóc, tớ mang lại cho cậu rất nhiều phiền toái, còn hại cậu tìm không được bạn gái, vô cùng, vô cùng có lỗi.”

Trước đây Phù Trần đã từng nói như vậy.

Lúc nghe được Bạch Ngân có chút giận, hiện tại nghĩ lại liền cười khở.

Tớ đâu để ý tới việc nhỏ này.....Nếu không phải vì cậu, làm sao tớ gia nhập trò chơi này chứ?

Tớ không phải là người quá yêu thích game online, nguyên nhân tớ tiến vào trò chơi này, đơn giản vì muốn được ở bên cạnh người quan trọng của mình.

Tớ đơn giản chỉ cần ở bên cạnh người quan trọng của tớ.

Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Cậu hiểu chưa?

Sau khi Phù Trần qua đời được nửa tháng, Bạch Ngân mới một lần nữa trở lại trò chơi. Giang Lưu miễn cảm nhận thấy điều gì đó, không hề trách Bạch Ngân vô duyên vô cớ mất tích.

Bởi vì Giang Lưu lo lắng, Bạch Ngân sẽ cùng Phù Trần rời khỏi Vô Thần Giới.

“Bạch Ngân, một mình tôi nói cũng chẳng có tác dụng gì, hy vọng cậu sẽ lắng nghe nguyện vọng của mọi người.”

Nhận lấy yêu cầu không rời đi của tập thể công hội, Bạch Ngân nhẹ nhàng thở dài.

Ngoài Phù Trần, Bạch Ngân biết bản thân anh cũng không bỏ được mọi người trong Nguyệt hạ hồi ức. Một năm ở chung, không có khả năng không nảy sinh cảm tình.

“Bạch Ngân?”

“Tôi không có ý định rời đi. Con đường phía trước của công hội còn rất dài, không phải sao?”

Có được đáp án này, Giang Lưu nhẹ nhàng thở ra.

“Phù Trần trước khi rời khỏi trò chơi đã đem kho hàng cá nhân chuyển nhượng công hội. Bạch Ngân, cậu có muốn cùng tới xem không?”

Hai người đi đến kho hàng. Sau khi xác nhận thân phận, từ chỗ NPC lấy chìa khóa nhà kho của Phù Trần.

Thời khắc cửa kho mở ra, mọi người đều sửng sốt.

Kho hàng của Phù Trần là một kho vũ khí lớn. Các loại vũ khí của mọi nghề nghiệp, cả to lẫn nhỏ đều có, thậm chí vũ khí bán trong các cửa hàng đều đầy đủ.

“Có vũ khí cấp A nữa....”

“Đúng vậy.....”

Bạch Ngân tùy tay cầm một thanh đao lên quan sát, rồi lại nhẹ nhàng buông ra.

Sự cuồng nhiệt của Phù Trần với trò chơi khiến anh luôn lo lắng. Giờ nhìn thấy cảnh này, Bạch Ngân liền biết Phù Trần sau lưng anh thường lên lút vào trò chơi làm được không ít việc.

Hoàn toàn không để ý tới tình trạng sức khỏe của mình, quả thật bướng bỉnh đến đáng sợ.

Cậu.....Nhất định trước khi đi phải lưu lại một chút gì đó sao?

Bạch Ngân lộ ra một nụ cười âm đạm.

“Tuy rằng hiện tại đã muộn.....Nhưng thật sự phải cảm ơn cậu ấy.”

Giang Lưu cột nhả hằng ngày lúc này lại nghiêm túc mang theo vẻ mặt buồn bã.

“Chọn thời gian đem những thứ này phân cho thành viên công hội đi, đây là nguyện vọng của Phù Trần.”

“Tôi biết.”

Bạch Ngân nhớ tới tác phẩm cuối cùng của Phù Trần, đoản kiếm thần kỳ cho đến nay vẫn chưa có kết quả kiểm định, bỗng thấy vô cùng hoài niệm.

Bảo thạch màu xanh nhạt, có lẽ là vật tốt nhất để nhớ đến Phù Trần.

Vì thế Bạch Ngân tìm kiếm toàn bộ kho vũ khí, nhưng không hề thấy bóng dáng của thanh đoản kiếm kia.

Trước khi Phù Trần xóa ID, như bình thường vật phẩm trên người sẽ tự động trở về kho hàng, nếu vậy.....Nivela rốt cuộc đã đi đâu?

“Bạn đang tìm cái gì?”

“Đoản kiếm của Phù Trần, đó là vật trước kia cậu ấy yêu thích nhất.” Bạch Ngân nhú mi, “Bây giờ không thấy.”

“Có muốn tới trung tâm quản lý tài khoản kiểm tra không? Có lẽ cậu ấy gửi lại ở chỗ ai đó.”

Giang Lưu đề nghị.

Kết quả, NPC thẳng thừng trả lời Bạch Ngân “Ngài không có quyền xem ghi chép giao dịch của ID347.”

“Kể cả số liệu giao dịch cũng không thể?” Bạch Ngân kinh ngạc hỏi.

“Thật có lỗi, theo quy định, sau khi xóa bỏ ID thì tất cả tư liệu đều không thể công khai ra ngoài.”

“.....”

Đã đến nước này, anh chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha.

Đem Nivelat nhằm thành Nivea, kỳ tích song kiếm trở thành đoản kiếm, phía công ty phát hành chậm chạp thông báo kết quả kiểm định...Bây giờ, một vật như vậy lại không biết đã lưu lạc tới nơi nào.

Vận mệnh của nó vốn là như vậy sao?

Trong lòng Bạch Ngân mơ hồ có một chút mất mát.

=====

(1): Giá trị vinh dự là cơ sở để đánh giá công hội. Giá trị vinh dự đạt được khi hoàn thành nhiệm vụ công hội. Tích lũy giá trị vinh dự đến một điểm nhất định công hội có thể thăng cấp. Đẳng cấp cao nhất của công hội là 30.

(2):GM= Game Master: người trực tiếp làm cầu nối giữa gamer và công ty phát hành, đồng thời cũng là người giúp đỡ gamer về mọi mặt liên quan tới game.

(3) Assas là thợ thủ công hỗ trợ người chơi. Cao 20 cm, hình dạng con vật do người chơi chọn. Lưu giữ tin tức nhân vật, nhiệm vụ, thông tin vật phẩm, chế độ chuyển đổi, tin tức hệ thống cung cấp, nội dung tán gẫu, cùng nhiều loại chức năng khác.

Nội dung nói chuyện của Assas với chủ nhân người ngoài không nghe thấy được.

(4) NPC Viết tắt của từ NON-PLAYER CHARACTER, là những nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi.

(5) Ở trò chơi GM có hai loại, một là hắc y kỵ sĩ đoàn, hai là hồng y giáo sĩ đoàn. Hắc Y phụ trách xử lý tranh cãi cùng khiếu nại của người chơi, Hồng Y phụ trách hoạt động và xử lý lỗi kỹ thuật của trò chơi.

2. Chương 2: Gặp Nhau Cũng Là Một Loại Duyên Phận

Nghề nghiệp trong hiện thực của Vân Tịch là ông chủ của một cửa hàng sách.

Vì trong cửa hàng có nhân viên nên Vân Tịch có thể đành hoàng không cần làm gì cả.

Nhân viên duy nhất của cửa hàng là một cậu bé đã chịu ách áp bức lâu dài nhưng vẫn chăm chỉ làm việc, một người ngay cả khi bị bắt nạt đến lệ tràn khóe mi, ngày hôm sau vẫn rất đúng giờ đến giúp ông chủ kiếm tiền.

Thế nên có thể kết luận, trong khắp cơ thể Vân Tịch luôn tồn tại cơ sở việc lấy trộm của người khác làm niềm vui.

Vân Tịch thường xuyên cư trú tại sườn phố hoa viên ở quảng trường Pháp Luân Đình. Thời điểm muốn nghỉ ngơi sẽ ở ven đường ngồi xuống, bất chấp vấn đề hình tượng.

Đương nhiên, Vân Tịch vốn chẳng có thứ được gọi là hình tượng để đem ra tiếu rở.

Người chơi thường điều chỉnh dung mạo của mình cao lên, chỉnh thông số đáng người để đạt được hiệu quả ưu mỹ nhất trong trò chơi(1), so ra thì gương mặt của Vân Tịch thực bình thường. Không chỉ có ngoại hình không xuất chúng, đến cả trang bị trên người cũng bình thường đến không thể bình thường hơn, ngồi trong góc, tuyệt đối không có nhiều người chú ý tới.

Về ngoại hình xinh đẹp, phong cách trang bị, thú nuôi bắt mắt.....Bề ngoài của vật phẩm thường là tiêu chuẩn để người chơi dốc sức đạt được. Những thứ phù phiếm này là điều mà Vân Tịch không thèm để ý nhất.

Cần phải nói rõ một chút, Vân Tịch không phải loại người thanh tâm quả dục cao ngạo, chẳng qua cậu chỉ muốn ở trò chơi dùng phương thức của mình để chơi thôi, không theo đuổi những thứ đó không có nghĩa là cậu không thích tiền.

Rất nhiều người không thể tưởng tượng được, Vân Tịch ở trò chơi vốn là gian thương, một gã nhìn cả đầu

lần đuôi đều thấy gian thương. Một phần do phương thức cùng thủ đoạn kiếm tiền của cậu, một phần vì cái cách cậu làm người khác chú ý.

Từ khi bắt đầu chơi đến giờ, Vân Tịch với bề ngoài tuyệt đối không xuất chúng, nay đã trở thành danh nhân nổi tiếng nhất ở Pháp Luân Đình.

Mọi người đều biết, gian thương Vân Tịch sẽ ngẫu nhiên ở gần quảng trường cấm chốt, nguy trang thành người mới tiến hành hoạt động ăn xin. Mỹ danh nói: Dù là thời gian nghỉ ngơi cũng không thể quên kiếm tiền.

Một ít người mới chơi chính hăng hiểu biết, thường dùng ánh mắt khinh bỉ trừng kẻ mạo danh. Mang danh người mới, Vân tịch chẳng thèm bận tâm đến những ánh mắt kia, vẫn cứ bình thản ung dung.

Cái tên này.....Phải chăng đã không còn đường cứu nữa?

Một ngày nọ, Vân Tịch theo thói quen ngồi xổm ở chỗ cũ, trước mặt đặt một cái bảng “Người chơi mới, khẩn cầu giúp đỡ”.

Thời gian đã là 4 giờ sáng, Pháp Luân Đình ban ngày vô cùng náo nhiệt, giờ phút này có rất ít người qua đường.

Vân Tịch không quá để ý đến vấn đề làm ăn của chính mình, vừa mới đào quặng trong mỏ xong, trước mắt cần phải nghỉ ngơi.

Những người chơi thường tập chung ở Pháp Luân Đình đều biết tới danh của Vân Tịch, vậy nên sẽ không cho cậu đồng nào. Mục tiêu của Vân Tịch đương nhiên nhằm vào những kẻ không biết gì.

Kiểm được chút tiền chỉ là phụ, quan trọng hơn là, Vân Tịch thích nhìn bộ dạng của những kẻ bị lừa sau khi biết được chân tướng.

Một loại tâm lý xấu xa.

Trời bỗng xám lại, đột nhiên bắt đầu mưa.

Mưa rơi trên người vẫn có cảm giác, nhưng sẽ không khiến quần áo ướt. Vân Tịch tựa vào vườn hoa ngồi xuống, bắt đầu tính toán khi nào thì thoát ra để ngủ.

Người đó, khi Vân Tịch ngồi được khoảng mười phút sau thì xuất hiện.

Cậu ta đứng ở trước mặt Vân Tịch, rất lâu.

Cậu ta không nói lời nào, Vân Tịch cũng không nói chuyện. Hai người duy trì im lặng, thật giống cảnh tượng trong một bộ phim nào đó.

Những người khó hiểu như cậu ta, Vân Tịch đã thấy nhiều. Hầu hết bọn họ là những người chơi có tâm lý chán chường, triệu chứng nghiêm trọng, còn từng ở trên đỉnh tòa tháp cao nhất Vô Thần Giới ngồi liền ba ngày.

Vân Tịch thản nhiên nhìn người nọ một hồi, phát hiện đối phương giống mình, đều lựa chọn ánh mắt màu xanh nhạt.

Vì thể thiện chí liền như vậy mà tăng lên.

Người nọ nhất định thấy tấm bảng trước mặt Vân Tịch, nhưng thủy chung không có phản ứng. Cuối cùng lại đi tới bên cạnh Vân tịch ngồi xuống.

Đều là thợ rèn, nhưng trang phục của người nọ rõ ràng so với Vân Tịch đẹp hơn rất nhiều, khí chất cũng rất tốt.

Vân Tịch không đoán được cậu ta muốn làm cái gì, thậm chí kinh ngạc phát hiện bản thân không thể biết được tài khoản của cậu. Assas trên vai nói, người này là “Vô danh”.

Vô danh.....

Vân tịch từ khi chơi trò chơi đến giờ, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy “Vô danh” trong truyền thuyết.

Vô danh, là từ áp dụng cho người chơi đã hủy bỏ tài khoản. Bảng tên tài khoản của người chơi Vô Thần Giới được gắn trên trang phục(2), sau khi xin hủy bỏ, tên hiệu của người chơi cùng Assas sẽ tự động biến mất, trong vòng ba giờ hệ thống sẽ xóa tất cả thông tin liên quan đến nhân vật.

Hủy bỏ tài khoản cùng với xóa nhân vật là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nhân vật bị xóa, chỉ cần tạo lại là được, nhưng một khi lựa chọn hủy đi tài khoản, sẽ rất khó để trở lại Vô Thần Giới.

Rừng xanh còn đó, sợ gì hết củi đun. Dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, đâu tất yếu phải quyết tuyệt như thế, không phải sao?

“..... Tôi sẽ nhanh đi khỏi.”

Sau một hồi im lặng, người nọ chủ động cùng Vân Tịch nói chuyện.

Vân Tịch quay đầu nhìn cậu, nói: “Tôi biết, cậu là Vô danh.”

“Ừm.”

Người nọ tỏ ra không bận tâm. Chỉ mỉm cười hỏi một vấn đề chẳng liên quan:

“Anh thích trò chơi này không?”

“Nếu không thích hẳn sẽ không chơi.” Vân Tịch nhẹ nhàng hất xì một cái.

“Đúng vậy.....Tôi cũng thích, vô cùng, vô cùng thích.”

Người nọ hạ tầm mắt, thất thần nhìn chằm chằm vào một chỗ.

“Chỉ tiếc, nay không thể không đi rồi.”

“Thích cũng không ở lại, thậm chí còn dùng phương thức kết thúc quyết tuyệt như vậy.....” Vân Tịch thản nhiên nói, “Cậu thật kỳ lạ.”

“Thật sao?” Người nọ cười, “Kỳ thật anh cũng rất kỳ lạ.”

“Tôi?”

“Tuy rằng trên tấm bảng nội dung xin tiền, nhưng tôi đứng ở trước mặt anh lâu như vậy, anh cũng không mở miệng.”

“Tôi không chủ động xin tiền, tất cả đều dựa vào tự nguyện.”

“Vì sao?”

“Bởi vì đây chỉ là nghề phụ, nghề phụ nha.....” Vân Tịch mỉm cười, “Ở chỗ này được một năm, đã sớm không còn là người mới. Về phần tấm bảng này sao? Chẳng qua là công cụ nhân lúc nghỉ ngơi kiếm chút tiền thôi mà.”

“A.....Hóa ra anh là... ”

“Đúng vậy, tôi chính là kẻ ngụ trang người mới mà mọi người thường bàn tán” Vân Tịch đơn giản thừa nhận.

Người nọ cười lớn một trận.

“Anh thật thú vị, nếu sớm quen biết nhau, thật muốn được cùng anh làm bạn. ”

Vân Tịch nhìn cậu: “Hiện tại cũng đâu muộn? Kết giao bạn bè vốn không có thời gian hạn định.”

“Anh nói đúng”

“Người bạn đầu tiên của tôi Vô Thần Giới chính là cậu.”

“Người bạn đầu tiên?” Người nọ có vẻ thực kinh ngạc.

“Ừm, người đầu tiên từ trước đến giờ.”

Vân Tịch không chủ động kết giao bạn bè. Ở trò chơi, cậu luôn tự mình làm mọi việc. Việc chọn lựa một nơi phồn vinh nhất như Pháp Luân Đình lưu lại, không phải vì cậu muốn hướng tới không khí náo nhiệt.

Hoàn cảnh xung quanh như thế nào, những người xung quanh đang làm gì, Vân Tịch chẳng bận tâm.

Dù sao cũng chẳng liên quan đến cậu.

“Không có bạn bè cùng chơi. Sẽ không cảm thấy cô đơn sao?” Người nọ tò mò hỏi.

Vân Tịch lắc đầu.

Đối với hai chữ tịch mịch, cậu không có khái niệm.

“Anh quả thực rất đặc biệt.”

Người nọ quay sang, thở dài nói.

“Nhưng tôi thì không thể, dù ở nơi nào đi chăng nữa cũng không thể ở một mình. Cho tới bây giờ, tôi vẫn lưu luyến nhiều thứ, không muốn rời đi”

Cậu mỉm cười mang theo dáng vẻ buồn bã, Vân Tịch nhìn thấy, nhẹ nhàng thở dài.

“Có người khiến cậu luyến tiếc rời đi?”

“Đúng vậy.....”

“Nhưng không thể không đi?”

“Đúng vậy.....”

Người nọ gật đầu: “Dù biết người ấy hoàn toàn có thể tự lo cho bản thân, nhưng vẫn cảm thấy không an tâm.”

“Là ai vậy? Người yêu sao?”

“Là bạn, người bạn duy nhất trong cuộc đời tôi. Người ấy là người rất tốt, vô cùng dịu dàng, nhiều năm qua vẫn bị tôi làm liên lụy.”

Người nọ chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt xanh nhạt nhìn lên bầu trời xám xịt.

“Hy vọng khi tôi đi rồi, cậu ấy có thể nhanh chóng tìm thấy hạnh phúc của chính mình.”

“Nếu là bạn thân, thì tất cả những việc người đó làm đều là tự nguyện, cậu cần gì phải tự trách chứ?” Vân Tịch nhẹ nhàng nói, “Cậu có thể nghĩ được như vậy chứng tỏ cậu kỳ thật cũng là người tốt.”

Người nọ trầm mặc trong chốc lát, mỉm cười cảm ơn Vân Tịch.

Thời gian trò chuyện không kéo dài quá lâu. Trước khi đi, người nọ đem đoản kiếm ở thắt lưng tháo xuống đưa cho Vân Tịch làm quà tặng.

“Anh cùng tôi màu mắt giống nhau, thanh Nivela này cũng thực thích hợp với anh. Cảm ơn anh đêm nay đã cùng tôi nói chuyện.”

Vân Tịch nhận thanh đoản kiếm tinh xảo, hỏi:

“Cậu muốn đi đâu?”

“Tùy tiện đi dạo một chút, đến khi hệ thống đá tôi ra ngoài mới thôi.” Cậu chưa sót cười, “Thời gian còn lại của tôi không nhiều lắm.”

“Bảo trọng.”

“Anh cũng vậy. Hẹn gặp lại, bạn của tôi.”

Người nọ đứng dậy, một lần nữa đi vào trong màn mưa. Bước đi thong thả mà kiên định.

Vân Tịch nhìn bóng dáng cô đơn kia, không hề rời mắt, cho đến khi người nọ hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của cậu.

Vô danh, thời gian còn lại không nhiều lắm, tựa như bóng ma xinh đẹp, phiêu bạt ngẩn nhìn thế giới.

Vừa buồn, vừa thê lương.

Vì sao cậu phải kiên trì rời đi?

Nguyện vọng cuối cùng của cậu là gì?

Vân Tịch chợt nhớ ra, cậu không kịp hỏi tên của người nọ.

Lần đầu tiên Bạch Ngân gặp Vân Tịch là ở trong thành Pháp Luân Đình.

Bạch Ngân không thường đi Pháp Luân Đình. Bởi vì thành thị kia lưu lượng người quá lớn, vậy nên Giang Lưu đem công hội đặt tại thị trấn Krist.

Bạch Ngân muốn đi Grenoble Serling, Pháp Luân Đình là điểm dịch chuyển để đến đó.

Ở cửa hàng vật phẩm, Bạch Ngân thấy một hiện tượng vô cùng kỳ dị.

..... Một người đang lê lét trên mặt đất.

Không phải chạy, không phải đi, mà là lét.

Khi cái người tên Vân Tịch kia chọn tư thế lét theo mặt đất đi qua chân Bạch Ngân, anh thiếu chút nữa cho rằng trong thành có quái vật.

Trong trò chơi chỉ có ba loại tình huống khiến người chơi phải lét đi như vậy.

Thứ nhất, hành vi tự nguyện (Tất nhiên bình thường chẳng ai nguyện ý làm loại chuyện mất mặt này).

Thứ hai, do mất quá nhiều máu, không đủ sức đi đường (3).

Thứ ba, Trọng lượng của vật phẩm cất giữ trên người vượt quá 90% trọng lượng tối đa có thể mang theo (4)

Chỉ số máu của người này còn đầy (5), hiển nhiên không phải do mất máu quá nhiều. Nhìn bộ dạng lại vất vả như vậy, có vẻ như không phải giả vờ.

Bạch Ngân đi theo cái người tên Vân Tịch vào cửa hàng vật phẩm, nhìn người nọ gian nan lết đến trước mặt NPC hoàn thành giao dịch, lại nhìn người nọ một thân thoải mái đứng lên.

Vậy nên, kết luận là bởi vì quá tải. =|||

Bạch Ngân hoàn toàn câm lặng.

Từ khi chơi trò chơi đến giờ, anh chưa từng gặp qua người nào vì kiếm tiền mà bất chấp mất mũi. Ai cũng biết, khoảng cách từ kho lưu trữ đến cửa hàng vật phẩm ở Pháp Luân Đình không hề gần, phải lê lết qua trước mặt nhiều người như vậy, dùng phương thức gần như bò mà đi. Thật sự, vô cùng bội phục nghị lực cùng dây thần kinh của người này.

“Mang đồ ít một chút, vận chuyển vài lần không phải là được rồi sao?”

Bạch Ngân đứng một bên, nhin không được đưa ra ý kiến của mình.

Cái người tên Vân Tịch quay đầu liếc Bạch Ngân một cái, mỉm cười nói: “Không sai. Nhưng đây là chuyến cuối cùng của ngày hôm nay.”

Thì ra là thế, chuyến cuối cùng trong ngày.....

“Trước kia cậu thường xuyên như vậy?”

“Vị đại ca này, trông đáng vẻ ngây người của anh, có vẻ anh rất ít đến Pháp Luân Đình nhỉ?”

Bạch Ngân gật đầu.

“Không sao, nhìn nhiều thì quen thôi.” Vân Tịch vui vẻ cười, “Hoan nghênh lần tới đến Pháp Luân Đình ngắm cảnh.”

Bạch Ngân ngẫm nghĩ, thường nghe người ta nói Pháp Luân Đình vô số kỳ quan, lời này thật không hề giả.

Người trước mắt, không phải là quái nhân diễn hình sao?

Nhưng mà, cái người bề ngoài không xuất chúng lại thích hủy hoại hình tượng này, cười lên rất đẹp.

Ánh mắt người này.....

Tỏa ra thứ ánh sáng xanh nhạt lấp lánh.

Lần thứ hai Bạch Ngân gặp Vân Tịch vẫn là ở Pháp Luân Đình. Ngày đó anh đi cùng Giang Lưu.

Đi ngang qua quảng trường, thấy có người ngồi bên đường xin tiền.

Thông thường, Bạch Ngân sẽ không để ý tới những người kia, nhưng lần này, anh dừng bước.

Bởi vì anh nhìn thấy Vân Tịch trong đám đông. Cái người ngày ấy đi vào cửa hàng vật phẩm, để lại cho anh ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Có lẽ, người tên Vân Tịch kia thật sự thiếu tiền.....

Bạch Ngân không tự chủ được liền đi đến trước mặt Vân Tịch, nhẹ nhàng hỏi: “Thiếu bao nhiêu?”

Vân Tịch ngẩn người, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười nói:

“A, hóa ra là anh.”

Hiển nhiên vẫn nhận ra Bạch Ngân.

“Ừm, tôi tới đây làm chút việc. Cậu thiếu bao nhiêu tiền cứ nói với tôi là được.”

“.....”

“Tôi sẽ cố gắng giúp cậu.”

Vân Tịch nhìn vẻ mặt ôn hòa của anh, giật mình cười khê: “Nhị đương gia của Nguyệt hạ hồi ức quả là người tốt danh bất hư truyền.”

“Cậu biết tôi?”

“Bạch Ngân, cậu đang làm gì vậy?”

Giang Lưu đã tới nơi.

“Đưa tiền cho người mới à?”

Bạch Ngân không trả lời, Vân Tịch cũng im lặng. Giang Lưu hết nhìn Bạch Ngân, lại nhìn đến Vân Tịch, chân mày liền nhíu lại với nhau.

“Ehhh, không phải cậu cho tiền người này chứ?”

“Đại ca, tại sao lại không thể cho?” Vân Tịch ngồi xổm ven đường, vô tội nói, “Tôi thật sự rất nghèo nha, aizz.”

“Thôi đi!” Giang Lưu lập tức chỉ thẳng Vân Tịch kêu lên, “Cậu thiếu tiền? Đánh chết tôi cũng không tin.”

“Giang Lưu, hai người biết nhau à ”

“Cho dù không quen biết, tôi cũng biết đến danh người này.” Giang Lưu không chút khách khí nói, “Vân Tịch, Pháp Luân Đỉnh đệ nhất gian thương, trò giải trí yêu thích nhất khi rảnh rỗi là ngồi ở trung tâm quảng trường ngục trang thành người mới, cậu đừng để bề ngoài của cậu ta lừa.”

“.....”

A.....?

Bạch Ngân đánh giá Vân Tịch từ đầu đến chân. Vân Tịch vẫn như trước mỉm cười, không phản bác những lời Giang Lưu nói. Xem ra là sự thật.

Một người nhìn qua rất bình thường hóa ra lại là gian thương, Bạch Ngân quả thật không thể ngờ tới.

“Aiz, Cho dù biết sự thật cũng không nên nói toẹt ra như vậy chứ, tôi còn muốn buôn bán mà.” Vân Tịch nghiêng đầu nhìn hai người, thở dài nói, “Nhưng mà đại ca à, anh nói thiếu một chút rồi, tôi không chỉ là Pháp Luân Đỉnh đệ nhất gian thương. Không lâu nữa, tôi sẽ trở thành Vô Thần Giới đệ nhất gian thương.”

Nụ cười giảo hoạt mang theo vài phần khiêu khích khiến Giang Lưu không khỏi sửng sốt.

“Nhưng mà có thể đồng thời gặp được nhị đương gia huyền thoại của Nguyệt hạ hồi ức cùng với đại đương gia vô địa vị trong truyền thuyết, quả thật mở rộng tầm mắt.”

“Cậu nói ai là ‘đại đương gia vô địa vị trong truyền thuyết’....?” Giang Lưu nghe được từ miễn cảm, gân xanh bạo phát.

“A, lỗ miệng.” Vân Tịch giật mình đưa tay che mồm, “Thật có lỗi, có lỗi.”

“Vân Tịch..... Lão tử muốn giết ngươi –!”

“Giang Lưu, đừng náo loạn. Chúng ta phải đi.” Bạch Ngân cố nén cười, đem bạn đồng hành đang chuẩn bị nổi bão lôi đi.

Ở công hội Nguyệt hạ hồi ức, người thật sự quản lý công việc của hội đúng là chỉ có một mình Bạch Ngân. Bản tính Giang Lưu vô cùng lười nhác, hằng ngày dẫn hội viên công hội đi làm nhiệm vụ đã là cực hạn. Có việc quan trọng, người đầu tiên hội viên công hội nhớ tới là Bạch Ngân chứ không phải Giang Lưu. Việc này trở thành tiền đề của truyền thuyết hội trưởng không địa vị.

Nhưng mà, Bạch Ngân chưa bao giờ nghĩ tới việc thay Giang Lưu làm hội trưởng.

Bởi vì Bạch Ngân biết, tình cảm của Giang Lưu với công hội, bản thân anh không thể sánh được.

Trước khi Bạch Ngân kéo Giang Lưu đi, anh một lần nữa ngoái lại nhìn thoáng qua Vân Tịch.

Lần thứ hai gặp mặt cũng thật kỳ diệu. Cậu không giống với những người chơi anh từng tiếp xúc. Tính cách có vẻ thích chọc người, nhưng lại mang theo cảm giác tự nhiên thuần túy, không hề cố ý che giấu hay ngụy trang gì cả.

“Giang Lưu, hai người biết nhau à?”

“Từng tiếp xúc qua một hai lần gì đó, không tính quen biết.” Giang Lưu vẫn cau mày, không cam lòng nói, “Ai muốn làm bạn với thằng nhãi đó chứ?”

“Vân Tịch làm việc gì?”

“Cậu ta là người vô cùng hiểu được cách để kiếm tiền, hiện đang đầu cơ trục lợi vũ khí quý hiếm. Tài sản tính ra kém vài người trong thương hội, nhưng bảo tàng trong nhà Vân Tịch tuyệt đối có thể khiến người ta hoa mắt. ”

Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong. Một người dám hy sinh mặt mũi chỉ để kiếm một chút tiền lẻ ở cửa hàng vật phẩm, quả nhiên phải là người như vậy.

.....

“Đại khái chính là càng có tiền thì càng keo kiệt.” Giang Lưu kết luận.

“Cậu nghĩ cậu ta có khả năng từng thấy Nivelá của Phù Trần không?”

Tuy Nivelá không phải báu vật gì, nhưng vẻ ngoài hoa lệ của nó cũng rất khiến người ta chú ý. Không loại trừ khả năng có người đem nó trở thành bảo bối.

“Cậu còn muốn thanh kiếm kia sao?”

Nivelá đã mất tích được mấy tháng, không biết Phù Trần đã đưa nó cho ai, cũng chẳng ai biết tình trạng lúc này của nó. Nếu người nhận không thật sự yêu thích, Bạch Ngân muốn mua lại.

“Ừm.”

Giang Lưu thở dài: “Ai biết được, lần sau gặp cậu ta hỏi thử một chút xem.”

Vân Tịch ngồi được hồi lâu thì kết thúc công việc. Nhớ lại thời điểm Bạch Ngân nói: “Cậu thiếu bao nhiêu tiền, tôi cho cậu”, Vân Tịch không khỏi giật mình.

Lời này nghe có vẻ như đang mỉa mai người khác, nhưng từ miệng Bạch Ngân nói ra sẽ không khiến người ta phản cảm. Anh thật sự muốn giúp cậu.

Tại sao lại có người như vậy tồn tại chứ? Dùng biểu tình chân thành, ngữ khí dịu dàng, đối đãi với một người hoàn toàn xa lạ.

Người tên Bạch Ngân này đối với tất cả mọi người đều như vậy, hay do bản thân cậu có điều gì đặc biệt?

Vân Tịch phát hiện, Bạch Ngân rất thích nhìn mắt cậu, dùng ánh mắt sâu thẳm, nhìn chăm chú vào mắt Vân Tịch.

Điều này khiến cậu nhớ tới người Vô danh trong đêm mưa ngày đó, người kia cũng có một đôi mắt màu xanh nhạt.

Người kia tặng cậu một thanh đoản kiếm. Một thanh kiếm không có tên, cũng chưa được kiếm định, chưa có thông tin vật phẩm.

Trên chuôi kiếm gắn một viên đá Nivelá tỏa ra ánh sáng xanh nhạt nhu hòa.

Vân Tịch bỗng thấy nhớ thanh kiếm kia, vì thế lấy nó từ trong kho hàng ra, giống như người nợ dất bên

hông làm trang sức.

Từ nay về sau, mang theo nó làm bạn đồng hành đi.

Buổi chiều, Vân Tịch tới Huyết sâm lâm. Cậu chỉ cần giết huyết yêu lấy một chiếc răng nanh của nó là có thể trở về trả nhiệm vụ.

Đúng ra, Huyết sâm lâm không phải là nơi phù hợp với cấp độ của cậu. Nhưng chỉ đứng ở ven rừng làm nhiệm vụ thì không có vấn đề gì.

Vân Tịch bước vào phạm vi của rừng rậm, mơ hồ nghe thấy tiếng kêu của huyết yêu.

Cậu cẩn thận tiến từng bước về phía trước, đột nhiên, chân bị Thượng đẳng yêu cuốn lấy.

Đáng ghét....

Vân Tịch thở dài, thuận tay rút đoản kiếm bên hông chém xuống gốc dây leo.

“Choang—” một tiếng kêu lên.

Âm thanh hình như không đúng lắm, có vẻ hơi vang.

“Hệ thống nói: Tấn công không thành, Đẳng yêu không bị hao tổn máu.” Assas trên đỉnh đầu lập tức kêu lên.

Không....Không bị mất máu!?

Vân Tịch không tin, lại chém mạnh xuống. Nhưng âm thanh vẫn như cũ vang lên.

“Hệ thống nói: Tấn công không thành, Đẳng yêu không bị hao tổn máu.”

Không phải chứ? Dù là vũ khí chưa được kiểm định thì cũng phải có một chút lực công kích cơ bản mới đúng. Như thế nào lại hoàn toàn không có hiệu quả gì?

Vân Tịch cau mày, khó hiểu nhìn chăm chú đoản kiếm trong tay.

“G...à....o..... ”

Xa xa truyền đến tiếng kêu thê lương, dường như đang dần tới gần...

Huyết yêu đến! Không xong rồi!

Vân Tịch lập tức đem vũ khí đổi thành rìu, dùng sức chặt đứt dây leo đang cuốn lấy mình, sau đó ngẩng đầu liền thấy....

Trời ạ....thật nhiều!

Một đoàn đông nghìn nghịt!

Hiệu ứng thị giác mãnh liệt khiến người ta choáng váng. Vân Tịch nhanh chóng lùi lại để bảo vệ bản thân.

Đàn huyết yêu chặn ở lối ra khiến Vân Tịch phải vô cùng vất vả mới hoàn thành công việc để trở về thành. Vốn nghĩ rất nhanh sẽ lấy được răng nanh, đâu ngờ lãng phí nhiều thời gian như vậy.

Tệ hơn, khi đến chỗ NPC trả nhiệm vụ, lại được đến kết quả, “Nhiệm vụ thất bại, mong người chơi lần sau cố gắng.”

“Sao lại thất bại!?” Vân Tịch vô cùng tức giận đập bàn.

“Nhiệm vụ có 1% tỷ lệ thất bại, mong ngài hiểu được.” NPC mặt không biểu tình, giọng nói rất lạnh.

Vân Tịch biết làm nhiệm vụ này có khả năng thất bại. Nhưng cậu không hiểu tại sao mình lại nằm trong 1% xui xẻo đó.

Xem ra phải làm lại rồi.

Mất nửa ngày để làm nhiệm vụ khiến tâm trạng Vân Tịch rất tệ. Sau đó cậu phát hiện một hiện tượng kỳ quái. NPC với khuôn mặt luôn mỉm cười trước kia vừa nhìn thấy cậu liền nghiêm mặt. Giống như cậu đang thiếu nợ họ vậy.

Thái độ của NPC dựa trên mị lực của người chơi. Giá trị mị lực của Vân Tịch tuy không cao, nhưng ít nhất vẫn đạt tiêu chuẩn trung bình.

Assas hình thỏ con trên đỉnh đầu dùng giọng nói vô cùng đáng yêu nhắc nhở:

“Chủ nhân Vân Tịch, giá trị mị lực của ngài hiện tại là -1.”

“.....”

“Âm.....?”

Từ khi nào thì biến thành số âm!?

Giá trị mị lực của ngoại gia xuống âm sẽ bị quái tấn công đầu tiên, tỷ lệ nhiệm vụ thất bại cực lớn, giá phải chịu khi mua thuốc cũng tăng lên.

Đối với Vân Tịch, đây quả là ác mộng trong ác mộng.

Đã nhiều ngày đâu có làm chuyện gì xấu, giá trị mị lực sao lại giảm như vậy?

Vân Tịch không tài nào hiểu được.

“Tại sao lại giảm xuống như vậy?” Vân Tịch hỏi Assas của mình, mong có được đáp án chính đáng.

“Đề nghị chủ nhân Vân Tịch làm nhiệm vụ từ thiện để nâng cao giá trị mị lực.” Con thỏ nho nhỏ trên đỉnh đầu không ngừng gọi tới gọi lui.

Trả lời cũng như không.....

“Ta đang hỏi, tại sao giá trị mị lực của ta lại giảm xuống?” Vân Tịch nhíu mày nói.

“Đề nghị chủ nhân Vân Tịch làm nhiệm vụ từ thiện để nâng cao giá trị mị lực.” Con thỏ nho nhỏ trên đỉnh đầu vẫn như cũ gọi tới gọi lui.

“.....”

Quả nhiên trí năng của Assas còn chưa đủ cao. Vân Tịch bất đắc dĩ không hỏi thêm nữa.

Nhiệm vụ từ thiện vốn là thứ Vân Tịch xem thường nhất. Tiền thưởng thấp, nội dung nhàm chán, là một việc hoàn toàn lãng phí thời gian. Nhưng hiện tại, Vân Tịch không thể không làm.

Cậu không muốn giá trị mị lực luôn bằng âm, đi đến đâu cũng bị quái vật đuổi, lại còn bị NPC bán vật phẩm tống tiền.

Đến trung tâm nhận nhiệm vụ, Vân Tịch chọn đi tưới hoa. Nhiệm vụ này cần tới hoa viên ở quảng trường

Pháp Luân Đình để hoàn thành.

Nơi đó là cứ điểm của Vân Tịch.

Vừa có thể giả người mới xin tiền, vừa có thể tưới hoa làm nhiệm vụ.

Trong lòng Vân Tịch bắt đầu tính toán.

=====

(1): Dung mạo cùng giọng nói của người chơi lấy dung mạo và giọng nói gốc làm cơ sở, sau đó có thể tự do điều chỉnh

Chiều cao cùng cơ thể tùy vào điều chỉnh của người chơi (Chủng tộc khác nhau có giới hạn chiều cao khác nhau). Thị giác và thính giác do chủng tộc quyết định.

(2): Phương thức hiển thị tên

[a]: Số tài khoản cùng tên của người chơi được làm thành huy hiệu gắn lên quần áo (Dài 10cm, rộng 5cm. Vị trí có thể thay đổi. Assas sẽ tự động đọc tư liệu công khai của những người xung quanh người chơi.)

[b]: Tên công hội của người chơi có hình tròn, phương thức hiển thị tương tự như trên.

(3): Mất máu quá nhiều sẽ khiến thân thể bị tê liệt, nghiêm trọng hơn là không thể duy trì trạng thái chiến đấu.

(4): Trọng lượng của vật phẩm mang theo quá 50%, tốc độ di chuyển của người chơi sẽ chậm lại. Quá 90%, người chơi chỉ có thể di chuyển bằng cách bò đi.

(5): HP: Máu. MP: Điểm dùng để sử dụng kỹ năng. MP hoặc HP thấp người chơi sẽ không thực hiện được các hành động trong trò chơi. Khi lượng MP hoặc HP của người chơi giảm xuống hệ thống sẽ thông báo.

3. Chương 3: Bảo Vệ Và Được Bảo Vệ

Trung tâm quảng trường Pháp Luân Đình là nơi rất nhiều thương nhân tụ tập buôn bán.

Vân Tịch cầm dụng cụ NPC cho cậu đi làm công việc tưới hoa nhằm chán. Nhóm thương nhân đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cậu, nhưng không ai mở miệng hỏi lý do.

Hành vi của Vân Tịch vốn nổi tiếng khó hiểu, những người ở lâu tại Pháp Luân Đỉnh đã sớm quen mắt.

“Xuân đến trăm hoa nở, những đóa hoa xinh đẹp mọi người đều thích, bạn hái, tôi cũng hái, hái cho đến khi chúng tàn lụi...”

Vừa tưới hoa vừa hát ca khúc quý khóc thần sầu tự biên tự xướng, trên cổ còn treo lủng lẳng tấm biển “Người chơi mới, khăn cầu giúp đỡ”, trông Vân Tịch lúc này vô cùng kỳ dị.

Giá trị mị lực đã biến âm kia hẳn chỉ cần tưới hoa một giờ liền trở về như cũ, chắc, dù sao thì hoa ở trò chơi tưới nước nhiều đến mấy cũng không chết được. Chẳng phải lần trước đám người của công hội Nguyệt hạ hồi ức cũng rồng rắn tới đây tưới hoa sao?

Vừa nghĩ đến Nguyệt hạ hồi ức liền nhớ tới lão đại Giang Lưu vô dụng của bọn họ, cùng với Bạch Ngân, người tốt được thể nhân truyền tụng.

Mắt xanh, tóc bạc, áo choàng bạch kim. Bề ngoài tản ra khí chất dịu dàng đến cực điểm. Với thành viên công hội Nguyệt hạ hồi ức mà nói, vị nhị đương gia này là độc nhất vô nhị.

Còn với bản thân cậu, đó là một người qua đường kỳ lạ.

Vân Tịch nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt, biểu tình của anh khi nhìn cậu lê lét trên đất, thật buồn cười.

Lần thứ hai gặp anh nói: “Tôi sẽ giúp cậu.”

Quả là một người vừa dịu dàng, vừa tốt bụng. Ở với một người như vậy bản thân cũng thấy ấm áp theo.

Là bạn của anh hẳn sẽ thấy vô cùng hạnh phúc nhỉ?

Vân Tịch có chút mệt, cậu đặt bình tưới xuống, ngồi ven đường nghỉ ngơi.

Người tới buôn bán ở quảng trường rất nhiều, không khí thực náo nhiệt. Vân Tịch thấy trong đám người một ít gương mặt quen thuộc.

Những người Vân Tịch biết hầu hết đều là người của thương hội. Trên thực tế, thương nhân ở Pháp Luân Đỉnh buôn bán đại đa số đều đã gia nhập thương hội.

Hiệp hội buôn bán liên hợp ở Pháp Luân Đỉnh do người đứng đầu Hằng tinh công hội sáng lập. Thu thập các loại vật phẩm về một mối rồi phân cho thương nhân trong thương hội đem bán, vừa đạt được lợi nhuận của mình, vừa có thể bình ổn giá cả trong trò chơi.

Nhưng Vân Tịch lại thấy quy ước trông có vẻ rất hợp tình hợp lý kia thật ra vừa độc tài, vừa trói buộc, cho nên cậu không hứng thú gia nhập Hằng tinh thương hội.

Hằng tinh phái người đến gợi ý việc gia nhập vài lần đều bị Vân Tịch dùng đủ mọi loại lý do phủi đi, vì thế đành phải từ bỏ.

Vân Tịch bỗng thấy một tiểu chiến sĩ chưa có công hội bị một thương nhân bám chân ở quảng trường.

Thương nhân kia là A Lục, nguyên lão của công hội. Trước kia Vân Tịch cùng gã từng giao thiệp vài lần, ấn tượng về gã rất xấu.

Gian thương trên thế giới có rất nhiều loại. Vân Tịch tự nhận bản thân cậu không phải loại đạo đức cao thượng, nhưng cậu vẫn luôn làm việc theo đúng nguyên tắc.

Mà cái gã A Lục này.....

“Mua vũ khí à? Đoàn kiếm Tinh Tiết mới ra đây, có muốn mua không? Chỉ còn một thanh này, tôi sẽ bán rẻ chút, cậu hôm nay gặp lời rồi.”

A lục ra sức thuyết phục tiểu chiến sĩ.

“Để tôi nghĩ kỹ đã.” Tiểu chiến sĩ có vẻ đang do dự, “Tài sản của tôi không nhiều lắm, nếu mua sẽ hết tiền, phải cân nhắc một chút.”

“Đừng lo, danh tiếng của thương hội bọn tôi ở Pháp Luân Đỉnh tốt lắm. Cậu tùy tiện hỏi người qua đường liền biết.”

“Kiếm anh muốn bán, có đặc tính như thế nào?”

“Hỏa tính cao, rất phù hợp với cấp bậc nghề nghiệp của cậu hiện tại, có nó luyện cấp sẽ rất nhanh.” A Lục tiếp tục khoác lác, “Tiền nói cho cậu biết, kiếm này được gắn thêm không ít đá cường hóa quý hiếm, độ bền đứng hàng nhất đẳng.”

“Để tôi đi diễn đàn xem qua chút rồi nói sau.” Tiểu chiến sĩ vẫn tiếp tục do dự.

“Nếu vậy.....” A Lục vuốt cằm, tỏ vẻ tiếc hận nói, “Quên đi, cậu cứ đi mà tra. Nhưng khi trở về nhớ tôi đã bán rồi, chắc chắn với cậu không còn thanh Tinh Tiết kiếm thứ hai nào giá rẻ như vậy đâu.”

“Như thế.....” Tiểu chiến sĩ bắt đầu dao động, “Nhưng tôi chỉ có tám vạn Sharon, có đủ không?”

“Tám vạn à.....” A Lục hơi dẫn đo, “Còn thiếu một chút, nhưng không phải không thể bán.....”

Gã giả bộ ngẫm nghĩ, nghiêm túc nói: “Đành vậy, vì cậu là người mới, tôi để giá tám vạn cho cậu.”

“Thật không? Tốt quá.....” Tiểu chiến sĩ ngây thơ hoàn toàn không biết bản thân đã bị lừa.

“Vậy trước tiên cậu xem thử hàng đi, có vấn đề gì thì nói với tôi.”

Trung cấp vũ khí cùng với vũ khí thông thường không giống nhau. Người không biết gì cảm thấy nó rất đẹp, mà những tân thủ không hiểu biết tất nhiên không thể phát hiện vấn đề của kiếm.

Ngay khi hai người kia chuẩn bị thông qua Assas xác nhận giao dịch...

“Khuyên cậu đừng mua. Tinh Tiết kiếm chỉ được mỗi bề ngoài thôi, kỳ thật công dụng của nó rất kém.”

Nghe được lời này, tiểu chiến sĩ tạm dừng giao dịch, quay đầu nhìn chằm chằm Vân Tịch.

“Cậu mua nó, chắc chắn chỉ được vài ngày liền muốn đổi vũ khí. Nếu đem tất cả tài sản của cậu ra mua, không nên thận trọng hơn sao? Cậu có thể đi mua Tinh Trần kiếm hoặc Thủy Vũ kiếm, hai thanh kiếm kia đều không quá tám vạn.”

Vân tịch ngồi ở bồn hoa ven đường, dùng tư thế rất không đúng đắn để nói chuyện.

“Ý của anh là..... Tôi bị lừa?”

Tiểu chiến sĩ hết nhìn Vân Tịch lại nhìn đến A lục, vẻ mặt hoài nghi.

“Cậu đừng nghe hắn nói bậy!” A Lục đã nhẫn nại tới cực điểm nổi giận, “Nói cho cậu biết, cái gã này mới chính là gian thương thật sự”

“.....”

“A Lục nói không sai, gian thương chính là tại hạ.” Vân Tịch nghiêng đầu cười, “Nhưng chuyện này tôi tuyệt đối không nói sai. Nếu không tin cậu có thể lên diễn đàn hỏi những người chơi khác.”

“Vậy...” Tiểu chiến sĩ nhanh chóng thu tiền lại hướng Vân tịch gật đầu nói, “Tôi đi hỏi một chút rồi tính sau.”

Nói xong cậu ta liền nhanh chóng đi khỏi.

“Vân — Tịch —”

Công sức từ này đến giờ hóa thành công cốc, A Lục tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chuyện gì?” Vân tịch vẫn giữ tư thế nghiêng đầu, thực nhẹ nhàng hỏi.

Biểu tình nhàn nhã kia rơi vào mắt A lục khiến gã hận đến mức muốn lột da Vân Tịch.

“Mày muốn tìm tao gây sự đến thế kia à?!”

“Không.” Vân Tịch cười, thấp giọng nói, “Chẳng qua đột nhiên thấy không thuận mắt.”

Vân Tịch trước kia từng đoạt qua vài chuyện làm ăn của thương hội. Việc ngày hôm nay chẳng của chỉ là thù cũ thêm hận mới mà thôi.

Bản thân Vân Tịch đối với vấn đề này chẳng thêm để ý.

“Mày cứ tận tình kiêu ngạo đi, sớm muộn gì tao cũng sẽ xử mày!”

A Lục hung hăng nói những lời này rồi xoay người rời đi.

Nếu trong thành cho phép PK(*), gã nhất định đã giết cậu rồi, Vân Tịch mỉm cười.

(*)Player Killer hay Player Killing – chỉ những người hoặc hành động đi “giết” người chơi khác

Kỳ thật bị giết cũng không phải việc gì mất mặt. Cái loại buôn bán ép buộc của thương hội ngay từ đầu đã khiến cậu không quen nhìn.

Gian thương trên thế giới có rất nhiều loại. Gian thương Vân Tịch có nguyên tắc của riêng mình.

Vân Tịch nhẹ nhàng huyết sát, ngồi dậy tiếp tục tưới hoa.

“Chủ nhân Vân Tịch, thời gian làm nhiệm vụ đã hết, thời gian làm nhiệm vụ đã hết...”

Con thỏ Assas trên đỉnh đầu canh chuẩn xác thời điểm thông báo.

“Đã biết.”

Vân Tịch hủy bỏ nhắc nhở, tới trung tâm trả nhiệm vụ để lĩnh thưởng.

“Chúc mừng người chơi Vân Tịch, giá trị mị lực và giá trị vinh dự của ngài thành công tăng lên.”

Cách một ngày, cuối cùng Vân Tịch đã thấy lại nụ cười của NPC.

Mất nhiều thời gian như vậy chỉ tăng lên một chút, nhưng với cậu thế là đủ. Vân Tịch chỉ cần giá trị mị lực sẽ không đột nhiên giảm đến âm là tốt rồi.

Rốt cuộc thoát khỏi thái độ lạnh như băng của NPC, giá cả đắt đỏ của các loại thuốc cùng ưu ái của quái vật, tâm trạng hiện tại của Vân Tịch rất tốt.

Đi trên đường lớn rộng rãi, miệng cậu không ngừng ngâm nga hát. Đoàn kiếm bên hông cũng nhịp nhàng đong đưa theo mỗi bước chân.

Đúng rồi.....

Vân Tịch chợt nhớ ra, thanh kiếm này tựa hồ rất kỳ lạ. Bản thân nó chưa được kiểm định, thoát nhìn rất đẹp để quý giá nhưng thực chất chẳng có tác dụng gì, tại sao lại như vậy?

Đương nhiên, Vân Tịch không nghĩ tới việc đi hỏi GM, vì hiện tại là ca trực của Hồng y 013. Mọi người đều biết, Hồng y 013 vốn nổi tiếng khó ứng phó. Người này thái độ kỳ lạ, hơn nữa hoàn toàn không bận tâm đến trách cứ của người chơi với mình. Đến bây giờ vẫn không bị xa thải, quả thật chính là kỳ tích lớn nhất của Vô Thần Giới online.

Ở điểm thích làm theo ý mình, Hồng y 013 với Vân Tịch rất giống nhau.

Vân Tịch thông thả tản bộ đến ngoài thành. Bỗng nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân của ai đó.

Là ai?

“Người chơi A Lục cùng hai người khác đang tới gần, hướng ngài mở chế độ PK ác ý.”(1)

A Lục.....?

“Vân Tịch!”

Mấy người kia tiến đến, rất nhanh bao vây Vân Tịch.

“Lần này, mày trốn không thoát.”

A Lục đắc ý cười, vung đao chém Vân Tịch. Vân Tịch theo bản năng nâng tay chắn, liền nghe Assas trên đầu nói:

“Đã trúng đòn, mất 30 điểm máu, bị cưỡng bức tiến vào trạng thái PK.”

Bọn họ tính giết cậu để tiết hận sao? Chỉ vì mối thù nhàm chán buổi chiều?

Vân Tịch thấy tư thế đờ đẫn sát khí của mấy người kia, chỉ cảm thấy buồn cười.

Muốn giết cậu rất đơn giản, cần gì đến ba người chứ? Cấp bậc của cậu không cao, nghề nghiệp bất lợi, lại không có trang bị cực phẩm. Bọn họ dùng cách này là vì quá tức giận sao?

Thù mới thêm hận cũ, aiz. Vân Tịch khẽ thở dài.

“Muốn giết, xin cứ tự nhiên.”

Vân Tịch nói vô cùng sáng khoái lại khiến ba người kia run rẩy một chút.

“Cái thằng chết tiệt này.....”

“Biết bản thân yếu như kiến chỉ có thể ngoan ngoãn nhận mệnh sao?” A Lục cười lạnh.

“Con kiến gì cơ? Tao thấy nó đến con kiến cũng chẳng bằng” Thanh Nhất Sắc sửa lại nói.

“Ha ha ha ha.....” Mấy người kia đồng loạt cười lớn.

Những lời lăng nhục nhàm chán, chẳng có gì mới.

Đáng tiếc, Vân Tịch tuyệt đối không bận tâm đến những lời vô nghĩa này.

“Nghe đây...” Vân Tịch vuốt tóc, nói: “Vừa rồi tôi mới làm một chút việc thiện, giá trị vinh dự so với những người khác kém rất nhiều. Vậy nên ba người các người mỗi người giết tôi một lần cũng không bị hồng danh. Nếu đã không tu đạo ở Tảo Viện Đường thì cứ lần lượt từng người một lên giết đi. À đúng rồi, hôm nay tôi mặc hỏa y. Dùng các chiêu công kích thuộc tính thủy sẽ mau chấm dứt hơn, tiết kiệm thời gian cho các người.”

Tuôn ra một chàng, trong lòng Vân Tịch tự nhiên, cảm giác bản thân bị hội đồng có chút giống như đang bị người ta luân phiên cưỡng gian.

“Mày.....”

“Mày không cần mặt mũi sao? Bị giết cũng có thể hưng phấn như vậy?”

“Tao quên mất...” A Lục thì thào, sắc mặt càng ngày càng dữ tợn, “Thằng đó từ trước đến giờ vốn không quan tâm đến mặt mũi”

“Các người đang làm cái gì?”

Vân Tịch chợt nghe sau lưng vang lên giọng nói quen thuộc.

Quay đầu liền thấy một người bản thân vẫn muốn gặp lại.

Người kia sững sờ, Vân Tịch cũng sững sờ.

Bạch Ngân.....

Đối diện với ánh mắt xanh lam của người kia, Vân Tịch chợt nhớ tới tình cảnh của mình lúc này.

Aiz, gặp nhau chẳng đúng lúc tẹo nào. Vân Tịch xấu hổ vò đầu.

Bản thân bị ba người bao vây, trở thành cá trên thớt...Thật vô cùng mất mặt.

“Mày là ai?” Đối với một Trình Giảo Kim(*) đột nhiên xuất hiện, Thanh Nhất Sắc tỏ ra khinh thường, “Muốn ra tay vì nghĩa hay muốn tìm chết?”

(*)Trình Giảo Kim: chỉ người chuyên đi phá bình việc của người khác

“Nguyệt hạ hồi ức, Bạch Ngân...” A Lục tròn tròn mắt, gã đương nhiên biết người này.

“Bạch Ngân? Là hần ta sao?”

A Lục mắng:“Đương nhiên!”

“Tôi không biết giữa các người đã xảy ra ân oán gì.” Bạch Ngân chỉ vào Vân Tịch, “Nhưng người này là bạn của tôi. Gây sự với cậu ta là gây sự với tôi.”

Nghe xong câu này, Vân Tịch không nhịn được phải bật cười.

Bạch Ngân ơi Bạch Ngân...Uy hiếp người khác vẫn cứ ôn hòa khiêm tốn, như vậy thì đe dọa được ai chứ?

Quả thật đáng yêu quá sức.

A Lục im lặng, Lạc Diệp vẽ mặt mờ mịt mắng: “Tao mặc kệ mày là ai! Gặp người giết người, gặp Phật giết Phật!”

...Tuyên ngôn ngu khó đỡ. Vân Tịch tại đáy lòng mỉa mai.

“Thế à? Vậy được rồi.”

Một luồng sáng hiện lên, vũ khí trên tay Bạch Ngân là một pháp trượng màu trắng tinh khiết cực kỳ hiếm thấy.

Không phải trượng linh âm cấp S đấy sao?

Vân Tịch lập tức phát hiện, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Nhưng mà...

Quả thật chỉ có thứ vũ khí xinh đẹp mạnh mẽ kia mới thích hợp với người như vậy, thích hợp với tên của người ấy.

“Linh âm.....”

Ba người tìm Vân Tịch gây sự cũng là thương nhân, đương nhiên biết phân biệt mặt hàng, bỗng chốc thức thời, dù không cam lòng vẫn rất nhanh chạy mất.

Chỉ còn lại Vân Tịch cùng Bạch Ngân.

“Cảm ơn người anh em.”

“.....”

“Nếu không còn việc gì thì tôi đi trước đây, hẹn ngày khác sẽ cảm tạ.”

Vân Tịch thấy đối phương không phản ứng, nhẹ nhàng đập nhẹ lên vai anh.

Không ngờ, tay bị Bạch Ngân bắt lấy.

“Anh.....?” Vân Tịch giật mình, không biết anh muốn làm gì.

Bạch Ngân nhìn chằm chằm vào thắt lưng của Vân Tịch hỏi: “Nivela...là từ đâu mà có?”

Vân Tịch nhìn theo ánh mắt anh mới hiểu được anh đang nói đến thanh đoản kiếm vô dụng kia.

Sao vậy? Chẳng nhẽ Bạch Ngân thích thanh kiếm này?”

“À.....” Vân Tịch trả lời, “Một người bạn tặng.”

“Người bạn kia tên là gì?” Bạch Ngân lại hỏi.

“Tôi không biết.”

“Không biết.....?”

“Bởi vì khi gặp mặt, cậu ấy đã trở thành Vô danh.” Vân Tịch thản nhiên mỉm cười, “Anh đã chơi lâu như vậy, hẳn biết Vô danh là gì chứ?”

“Vô danh?..... Tôi biết.”

Bạch Ngân chậm rãi buông tay Vân Tịch, anh khẽ gật đầu.

“Hóa ra Phù Trần, cậu ấy.....”

Bạch Ngân dăm chiêu.

“Cậu ấy tên Phù Trần? Hai người biết nhau à?” Vân Tịch nhớ tới những lời Vô danh từng nói, cậu liền hiểu được, “Hóa ra anh là người bạn thân đó sao?”

“Phù Trần nói với cậu cái gì?”

“Có lẽ muốn tìm một người xa lạ nói chuyện trước khi xóa tài khoản, cậu ấy nói một chút chuyện về cậu ấy và anh.” Vân Tịch kể lại, “Cậu ấy nói cậu ấy mang lại cho anh rất nhiều phiền phức, cậu ấy hy vọng sau này anh sẽ có được hạnh phúc của mình.”

“Phiền phức sao?” Bạch Ngân nhú mày, “Cậu ấy cảm thấy bản thân là gánh nặng ư?...”

Chuyện của hai người kia, Vân Tịch không hiểu, vì thế cậu thực im lặng quan sát biểu tình của Bạch Ngân.

Người Vô danh tên Phù Trần đêm đó hẳn là người vô cùng quan trọng với Bạch Ngân.

“Thanh kiếm này, trước khi đi Phù Trần tặng cho cậu?”

“Ừm.”

“Thật vậy ư.....”

“Anh không tin?” Vân Tịch nhợt nhạt cười, “Có thể thanh danh của tôi không tốt lắm, nhưng tôi tuyệt đối không lừa anh.”

“Tôi tin.” Bạch Ngân mỉm cười, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, “Cậu thích thanh kiếm này không?”

“Thích.” Vân Tịch nhẹ cười trả lời, “Tuy chưa được kiểm định, quả thật có chút kỳ lạ. Nhưng nó rất được, đúng không?”

“Đúng vậy.” Bạch Ngân gật đầu, “Cùng màu mắt..... rất giống nhau.”

“Bạch Ngân.....”

“Ừ?”

“Tôi có thể hỏi tại sao Phù Trần lại rời đi không?”

Bạch Ngân nhìn vào mắt Vân Tịch, thản nhiên đáp: “Cậu ấy đã qua đời.”

Vân Tịch sững sốt, “Xin lỗi.....”

“Không sao, tôi đã ổn rồi.” Bạch Ngân vuốt mái tóc nâu của Vân Tịch như đang vuốt tóc của một đứa trẻ, “Tại sao những người đó lại sinh sự với cậu?”

“À.” Nụ cười quen thuộc của Vân Tịch lại nổi lên nơi khóe miệng, “Vì làm chuyện xấu nên bị người khác đuổi giết thôi.”

“Làm chuyện xấu? Tôi không tin.”

“Aiz, đừng nghĩ tôi tốt như vậy. Kỳ thật Giang Lưu nói rất đúng, tôi chính là một gã gian thương vô đạo đức.”

“Có thể ung dung đối diện với kẻ địch, cậu là người tốt.”

“Là do da mặt tôi quá dày”

Sau một hồi nói chuyện, Bạch Ngân phì cười.

“Vân Tịch..... Cậu thật thú vị.”

“Sai rồi.” Vân Tịch lắc đầu, “Theo tôi, anh mới là người thú vị.”

“Tôi?”

“Không lẽ đây chính là quy luật kẻ xấu tất bị thánh nhân hấp dẫn sao...”

Vân Tịch ngẩng đầu nhìn trời, rồi đem ánh mắt rời đến trên người Bạch Ngân.

“Để cảm tạ ơn cứu trợ, miễn phí nói cho anh một tin tình báo.”

“Tin gì?”

“Sau này giá quặng sắt sẽ tăng rất cao. Bảo Giang Lưu đi mua nhiều một chút, tạo phúc cho công hội.”

“Thật ư? ”

“Tôi đã nói rồi.” Vân Tịch giảo hoạt mỉm cười, “ Trích thủy chi ân đừng tuyền tương báo (*). Tôi không tính lừa gạt ân nhân cứu mạng đâu.”

(*) Dù ân nghĩa chỉ bằng giọt nước, nhưng sẽ lấy cả dòng suối báo đáp.

“Ừm, tôi sẽ nói với Giang Lưu.”

Bạch Ngân cũng mỉm cười.

Phù Trần và Vân Tịch.

Cũng là đôi mắt màu xanh nhạt, nhưng ở trên người Vân Tịch liền thiếu đi u buồn mê mang, lại thêm một phần giảo hoạt đầy sức sống.

Đây là hai người khác biệt sao?

Phù Trần, cậu lựa chọn chủ nhân cho Nivelas, phải chăng vì ánh mắt của người này?

Khi hai người nói lời tạm biệt, Vân Tịch nhận được thông báo của Assas:

“Người chơi Bạch Ngân đề nghị thêm ngài vào danh sách bạn tốt, ngài lựa chọn đồng ý hay không đồng ý?”

“.....”

Vân Tịch không lập tức trả lời, ngay người nhìn theo bóng dáng Bạch Ngân.

Tại sao?

Tại sao chưa bao giờ chủ động cùng người khác kết bạn, cũng chẳng bận tâm bản thân có nổi một người bạn hay không, khi nhận được yêu cầu này, lại có một chút cảm động?

Có lẽ vì sau cái đêm nghe Phù Trần nói chuyện, bản thân cậu đã thăm ngưỡng mộ tình bạn khắc cốt ghi tâm giữa hai người.

Có lẽ ngay tại thời điểm Bạch Ngân dùng ngữ khí dịu dàng muốn giúp cậu, Vân Tịch đã hi vọng được làm bạn với anh.

Đối với cậu, đây là thứ tình cảm dư thừa sao?

Vân Tịch ngồi xuống đất, ngẩn ngơ nhìn về phương xa.

Kể từ ngày ấy, quan hệ của Vân Tịch và Bạch Ngân dần trở nên thân thiết.

Sau đó xảy ra một việc không thể xem nhẹ. Đó là giá trị mị lực của vân Tịch. Dù cậu không ngừng tích lũy điểm mị lực, nhưng chỉ cần ngày kế tiếp đăng nhập, liền kinh hoàng phát hiện nó lại biến thành số âm.

Điều này nghĩa là Vân Tịch vẫn phải tiếp tục chuối ngày bị NPC liếc, bị quái vật đuổi, hứng chịu bóc lột của cửa hàng vật phẩm... Cuộc sống bị đất lăm thay.

Sau khi Bạch Ngân biết việc này liền giải đáp cho Vân Tịch:

“Là do Nivelas. Khi Phù Trần còn mang nó, giá trị mị lực cũng luôn ở số âm.”

“Gi? Nivelas?” Vân Tịch kinh ngạc: “Thanh đoản kiếm này không phải chưa có thông tin vật phẩm sao?”

“Đúng vậy. Nhưng giá trị mị lực bị giảm quả thực có liên quan đến nó.” Bạch Ngân thở dài, “Không biết vì nguyên nhân gì.”

“Thật kỳ lạ. Nivelas bị nguyên nhân gì?”

Vân Tịch tỉ mỉ đánh giá thanh kiếm, trong mắt dần hiện lên vui sướng như vừa phát hiện kho báu quý giá.

“Vì sao cậu lại vui như vậy?”

“Không phải thứ này rất quý hiếm sao?” Vân Tịch hào hứng hỏi lại, “Phía nhà phát hành mãi không kiểm định được, chưa có thông tin vật phẩm nhưng vẫn có thể ảnh hưởng tới người chơi, ở Vô Thần Giới hẳn chỉ có một vật như vậy.”

Tự có một hiệu quả nào đó, dù là ảnh hưởng tiêu cực, cũng tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

“Phù Trần đã tạo ra một thứ thật tuyệt.”

Kiệt tác cuối cùng của Phù Trần...

Bạch Ngân nhìn đôi mắt tràn đầy hưng phấn của Vân Tịch, tâm khê rung động.

“Cậu sẽ không vứt nó chứ?”

“Vật của bạn bè tặng sao có thể tùy tiện vứt bỏ?” Vân Tịch cười, “Không chỉ không bỏ, tôi còn muốn mang nó theo.”

“Vậy giá trị mị lực của cậu...”

“Dù sao anh cũng ở bên cạnh, tôi chẳng sợ bị NPC liếc, bị quái vật đuổi, càng không sợ hứng chịu nạn bóc lột của cửa hàng vật phẩm nha.”

Vân Tịch đắc ý cười giảo hoạt.

Gian thương Vân Tịch khét tiếng dùng thời gian rảnh rỗi trang người mới ở Pháp Luân Đình xin tiền, nay đã oanh liệt kết thúc sự nghiệp ăn xin, cùng Bạch Ngân làm bạn đồng hành.

Việc thường xuyên đi chung với Bạch Ngân khiến thương hội biết Vân Tịch hiện đã có “Người bảo kê”, không dám gây sự với cậu nữa.

Tuy rằng mọi người đều nghi ngờ nguyên nhân dẫn đến quan hệ của Bạch Ngân và Vân Tịch, nhưng việc cảm tình của hai người ngày càng tốt lên là điều không thể bàn cãi.

Trong đó phản ứng lớn nhất là thành viên công hội Nguyệt hạ hồi ức. Bọn họ không hiểu vì sao phó hội trưởng thanh danh hiển hách của bọn họ lại kết bạn với gian thương Vân Tịch, việc này khó hiểu ngang với việc bọn họ không tài nào giải thích được lý do vì sao lão đại của bọn họ lại vô dụng như vậy.

Vân Tịch biết, liên hệ lớn nhất của Bạch Ngân và cậu chính là thanh đoản kiếm kia. Nói cách khác, đó là mối dây dưa vì Phù Trần.

Nếu chưa từng gặp Phù Trần, nếu không nhận đoản kiếm, liệu Bạch Ngân có coi trọng cậu như hiện tại không?

Nguyên nhân này thật khiến người ta buồn bực.

Nhưng mà, thời điểm ở cùng với Bạch Ngân quả thật rất vui vẻ.

Dù cùng anh đi PK(*) hay giúp anh sửa chữa vũ khí, hay khi nhìn anh luyện cấp còn bản thân ngồi một bên quấy rối, lại có lúc dạo chơi vãn vơ không mục đích, tất cả đều khiến cậu hạnh phúc.

(*)Player Killer hay Player Killing – chỉ những người hoặc hành động đi “giết” người chơi khác

Vui vẻ là tốt rồi. Về phần lý do là gì, rằng buộc như thế nào, Vân Tịch không muốn nghĩ tới.

Hơn một tháng sau, hai người ở cùng một thành phố, lần đầu tiên gặp mặt nhau.

Hai người họ giống như những người bạn quen biết đã lâu, ngồi bên cửa sổ một quán cà phê, không khí trò chuyện vô cùng hòa hợp.

Vân Tịch là người thích nói nhiều, còn cá tính ôn hòa của Bạch Ngân vẫn chẳng khác gì trong trò chơi. Sự ăn ý của hai người khiến lần gặp mặt này trở nên thật hoàn hảo.

Sau khi biết được việc này, Giang Lưu nhú mày.

“Bạch Ngân, Cậu sẽ không đem cậu ta trở thành Phù Trần chứ?”

“Ý cậu là gì?” Bạch Ngân ngưng cười, “Đừng đùa như vậy.”

“Gần đây cậu cùng cậu ta cũng thân thiết quá đi, Phù Trần lại vừa...Dù là ai cũng sẽ cảm thấy không thích hợp thôi, không đúng sao?”

Nếu có chuyện, Giang Lưu sẽ nói thẳng với Bạch Ngân. Vì tính tình Bạch Ngân rất tốt, sẽ không để trong lòng những việc nhỏ nhặt.

“Giang Lưu, tôi tự phân biệt được.”

Giọng nói của Bạch Ngân trở nên lãnh đạm.

“Phù Trần là Phù Trần, Vân Tịch là Vân Tịch, họ là hai người hoàn toàn khác nhau. Cái gọi là thay thế mà cậu vừa nói, cậu không thấy nhầm chán sao?”

Tựa hồ Bạch Ngân đã có chút tức giận.

Giang Lưu thở dài, thẳng thắn nói: “Được rồi, tôi thừa nhận, chẳng qua tôi không muốn hội phó của Nguyệt hạ hội ức đi cùng với một kẻ thanh danh vốn chẳng tốt lành gì.”

“Thanh danh là hư vô.” Biết Giang Lưu chỉ muốn tốt cho mình, giọng nói của Bạch Ngân trở nên ôn hòa hơn rất nhiều, “Thứ Vân Tịch thu hút tôi không phải vẻ bề ngoài. Càng tiếp xúc với cậu ấy càng cảm thấy cậu ấy thật thú vị. Cậu biết không? Cảm giác như vừa tìm ra kho báu vậy.”

“Kho báu?”

Bạch Ngân xem Vân Tịch như kho báu sao?

“Ừm, một kho báu khiến người ta không ngừng kinh ngạc.” Bạch Ngân mỉm cười, “Hơn nữa, Giang Lưu à, cậu nghĩ tôi sẽ làm bạn với một kẻ vô lại sao?”

“.....”

Hấp dẫn lẫn nhau vì tính cách khác biệt ư?

Vân Tịch thật sự không gian trá giáo hoạt như người ta thường nói?

Giang Lưu trầm ngâm, dường như vừa hiểu được điều gì đó.

=====

(1): PK chia làm hai loại PK thiện ý và PK ác ý.

PK thiện ý là PK có sự chấp thuận từ hai phía.

PK ác ý là hình thức PK không cần sự chấp thuận của đối phương. Chỉ cần cố ý công kích đối phương, trạng thái PK sẽ cưỡng chế triển khai. PK ác ý sẽ bị hồng danh(*)

(*)Hồng danh: nếu người chơi bình thường PK ác ý giết những người mang hồng danh (tên bị biến thành màu đỏ), tên của họ sẽ không bị biến hồng. Người mang hồng danh khi bị giết tỷ lệ bị rơi đồ sẽ rất cao.

4. Chương 4: Ân Oán Cá Nhân

Bây giờ tới, Hắc y 001 đăng nhập, bắt đầu xử lý khiếu nại của người chơi.

Theo lý mà nói, GM không phân chia cấp bậc địa vị, nhưng vì Vô Thần Giới online chia GM thành hai nhóm Hồng y giáo sĩ và hắc y kỵ sĩ, nên những người chơi luôn tôn thờ chủ nghĩa vật chất đều cho rằng Hồng y với vẻ ngoài hoa lệ địa vị cao hơn Hắc y giản dị.

001 vốn chẳng để ý tới miệng lưỡi thế gian, ai bảo bọn họ là tập đoàn cu li chuyên môn giải quyết chanh chấp chứ?

Kể từ khi chức năng trình báo ra đời cho tới nay, nội dung khiếu nại của người chơi luôn rất phong phú, việc lớn việc nhỏ đều đủ cả. Từ việc bị lừa trang bị đến việc bị chặn đường, từ việc anh em phản bội lẫn nhau cho đến tình cảm nam nữ. Tóm lại, tất cả đều đem Hắc y trở thành chiếc hộp vạn năng.

Đầu năm nay, làm GM cũng thật chẳng dễ dàng gì.

Assas chuyên dụng của GM là một con cú mèo màu trắng.

001 ngồi trong phòng trực nghe Assas của anh báo cáo công tác:

“Trước mắt có 12 khiếu nại chưa giải quyết. Trong đó 5 khiếu nại người chơi Vân Tịch, 5 khiếu nại Hồng y 013, một khiếu nại người chơi Tiểu Nhi Quá, một khiếu nại người chơi Đứng hỏi ta là ai...”

Lại là Vân Tịch.....

Lại là Hồng y 013.....!

Hai cái tên khiến người ta vô cùng đau đầu.

001 đảo tròn mắt, tựa lưng vào ghế ngồi.

Vân Tịch, người này không biết vì sao lại kết oán với thương hội, mỗi ngày đều có người của thương hội lấy đủ loại lý do trách cứ cậu ta. Nhưng chỉ là vài việc đơn giản không đáng quan tâm, chứng cứ lại không đầy đủ, vậy nên không thể áp dụng hình thức trừng phạt.

Mà Hồng y 013.....

Aiz.....

001 nặng nề thở dài.

Hắc y không thể quản lý hành vi của Hồng y. Muốn khiếu nại GM phải tới phòng dịch vụ của nhà phát hành game chứ! Vì sao cứ thích cố ý gia tăng lượng công việc cho Hắc y như vậy?

Hồng y 013 là GM lạc đàn duy nhất của Vô Thần Giới, chỉ thích làm theo ý mình. Thời điểm tâm tình không tốt thái độ sẽ không tốt, thời điểm tâm tình tốt thái độ cũng chẳng tốt đẹp gì.

Kỳ thật người này trước mặt người chơi đã cực kỳ kiềm chế rồi. Trong thực tế hắn là người trời sinh miệng lưỡi ác liệt, luôn vô thức châm chọc người khác.

Chẳng hạn như khiếu nại này...

“Hôm nay tôi hỏi 013 vì sao giá trị công kích của vũ khí lại thấp như vậy, hắn trả lời ‘Nhân phẩm của cậu có vấn đề’! Xin hỏi có đó là cách GM nói chuyện với người chơi sao?”

Còn một chuyện có điểm kỳ lạ, những người chơi khiếu nại 013 đều là nam. Nghe nói 013 rất được người chơi nữ ngưỡng mộ, thậm chí còn lập cả fan club. Không biết chuyện này có thật hay không.

Nhưng mà, mỗi lần hắn tổ chức sự kiện đều có một đoàn người chơi nữ đến cổ vũ, đây là chuyện thật 100%.

“Aiz...” 001 lại vô thức thở dài.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng trực ban bất ngờ bị người nào đó đá văng.

Đối tượng bị mọi người khiếu nại, đại danh鼎鼎 lấy Hồng y 013 giống như một trận gió vọt vào.

“Mệt chết mệt chết”

Áo khoác thanh lịch, mỹ mạo lạnh như băng, thật chẳng cân xứng với hành vi thô lỗ của hắn.

001 bắt lực nhìn hắn đứng đặc ngồi trên ghế, mở miệng nói: “013...”

“013 cái gì?” Vừa nghe anh nói, lông mày thanh tú lập tức nhíu lại, “Cậu còn có thói quen dùng mã số gọi người sao?”

“Được rồi, Trạch Lâm, sao cậu bây giờ mới đến?”

Hắc y 001 cùng với Hồng y 013 trực ban. Hôm nay 013 rõ ràng đến muộn.

“Tôi đi đến chỗ bọn A Kim thảo luận chuyện Nivelà. Kết quả vẫn vậy, đã lâu như thế, nhân viên kỹ thuật bọn họ vẫn không đưa ra kết luận gì.”

“Sao có thể như vậy?” 001 kinh ngạc hỏi.

“Có lẽ cảm thấy như vừa gả nữ nhi nhà mình đi. Trăm nghìn nâng niu cộng thêm luyện tiếu.” 013 cười lạnh, “Mấy người bọn họ, nếu đã muốn âm thầm cùng nhau hưởng lạc, lúc trước sao lại để Nivelà tại nơi đó chứ? Cho dù tỷ lệ bắt gặp có thấp đến mấy thì cũng sẽ tồn tại khả năng bị người chơi phát hiện. Thật chẳng ra đầu vào đâu.”

Bọn Tiểu Kim vốn ở phòng phát triển trò chơi, đôi khi sẽ có người cải trang người chơi bình thường trà trộn vào trò chơi hưởng lạc thú. Lần này vật phẩm có một không hai Nivelà bị mất đã tạo nên sóng to gió lớn ở phòng phát triển.

“Tôi nghĩ, kỳ thật bọn họ vốn mong chờ người chơi sẽ phát hiện Nivelà. Nếu không bọn họ đã vĩnh viễn phong bế nó rồi.” 001 phân tích, “Không phải thú vui lớn nhất của phòng phát triển trò chơi là nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của người chơi sao?”

“Cậu nói không sai” 013 mỉm cười, khẩu khí lại vô cùng ác liệt, “Tóm lại, tôi mặc kệ đám người kia tranh luận cũng được, cãi nhau cũng được, đánh nhau cũng không thành vấn đề, chỉ cần đem vật kia giải quyết tốt là xong. Nếu sau này người chơi lại hỏi, tôi nói sẽ nói thẳng ‘Không nằm trong phạm vi trả lời của GM’, cậu thấy thế nào?”

“.....”

001 trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Tuy ông chủ mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho cậu, nhưng mà thái độ của cậu cũng nên sửa đổi một chút...Hôm nay khiêu nại nhằm vào cậu có năm cái. Cậu đang cùng Văn Tịch tranh nhau danh hiệu danh tiếng ai tệ hơn sao?”

Hồng Y cao ngạo liếc mắt nhìn 001, khinh thường hỏi: “Khiêu nại là gì? Có thể ăn sao?”

“.....”

001 lập tức buông tha ý định khuyên bảo người này.

Đối với Giang Lưu, hôm nay là một ngày vô cùng tốt.

Năm thành trì mới được hệ thống mở để gia tăng bảo vệ, công hội Nguyệt hạ hồi ức thành công đạt được một tòa.

Tên thành là Tổ Hồng Vũ, kiến trúc trong thành tràn ngập phong cách thanh lịch của phương Đông.

Lần đầu đi xin, trình tự thẩm tra tư cách rất phức tạp. Giang Lưu âm thầm cảm thấy mình may mắn vì đã đi hỏi GM trước, có thể đúng lúc bổ sung nhiệm vụ công hội làm chưa đủ.

Dù sao, mấy ngày tuổi hoa kia cuối cùng cũng có thành quả.

Công hội có quyền sở hữu thành trong nửa tháng, vì công thành chiến ở Vô Thần Giới cứ nửa tháng mới diễn ra một lần. Cho nên trước khi công thành chiến bắt đầu, Giang Lưu vẫn có thể chậm rãi hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi có nhà này.

Càng khiến cho Giang Lưu đắc ý hơn chính là Vũ Âm Các, công hội đối thủ lớn nhất của Nguyệt hạ hồi ức, đồng thời là công hội lớn nhất Vô Thần Giới, lần này xin thành thất bại.

Hội viên Vũ Âm đều kháng nghị với GM, kết quả đều bị lý do “Dân tâm không đủ” đánh bại. Sau khi biết chuyện này Giang Lưu vô cùng sung sướng, thầm nghĩ nếu gặp Nhã Hoàng, hội trưởng Vũ Âm Các, nhất định phải cất lực châm chọc đối phương một phen.

Cảnh quan kiến trúc của tòa thành được hệ thống cung cấp lựa chọn, về việc bố cục ra sao thì hội viên công hội tự mình quyết định.

Giang Lưu mất một ngày cùng những người xây dựng thành đi lại khắp nơi, biến đổi cảnh quan trong thành theo sở thích của mình. Vì thẩm mỹ kỳ quái mà bị không ít hội viên phản đối.

Vậy nên buổi chiều, toàn thể hội viên cùng tập hợp tại Hồng Vũ để thảo luận tập thể.

Bạch Ngân cùng Vân Tịch vốn đang ở khu vực PK. Nhận được thư mật thúc dục của hội viên, Bạch Ngân quay người hỏi Vân Tịch:

“Muốn đi cùng đến Hồng Vũ không?”

“Hồng Vũ?”

“Ừm.” Bạch Ngân mỉm cười, “Công hội đã thành công xin được thành.”

“Thế à? Chúc mừng nhé! Vậy là có ít nhất nửa tháng nữa để ngồi ghế phó thành chủ nhỉ?”

“Đúng vậy. Hiện tại bọn họ đang thảo luận về vấn đề xây dựng thành, thúc dục tôi đến cùng bọn họ bàn bạc. Cậu muốn cùng đi chứ?”

“Tôi là người ngoài, thích hợp vào trong đó sao?” Vân Tịch nhìn ánh mắt chân thành của anh mỉm cười: “Vẫn là không nên đi”

“Một mình cậu định làm gì? Làm nhiệm vụ hay đi lấy quặng?”

“Tùy tiện làm gì đó cũng được.”

Nói xong, trong lòng Vân Tịch nghĩ, bản thân cậu càng ngày càng không quen với việc ở một mình.

Thời gian gần đây đi cùng anh, quả nhiên ngay cả thói quen thích đơn độc cũng bị cải biến sao?

Chuyện này quá mức đáng sợ.

“Cậu cảm thấy một người tự mình làm những chuyện buồn tẻ như vậy cũng có thể vui vẻ ư?” Bạch Ngân cười nhéo má Vân Tịch, “Đi theo tôi, nếu không có gì bất ngờ, hôm nay có thể có chuyện hay để xem.”

“Chuyện hay?” Nghe được từ ngoài ý muốn, Vân Tịch nổi hứng thú, “Là chuyện gì vậy?”

“Đến nơi sẽ biết.” Bạch Ngân thần bí cười, “Tóm lại là một màn giải trí vô cùng thú vị.”

Vân Tịch bị Bạch Ngân cảm dỗ, lập tức leo lên thuyền giặc...À không, là lập tức đến Hồng Vũ.

Cửa thành mới lạnh tanh không bóng người do chưa được xây dựng xong. Vân Tịch tiến vào cửa thành liền lập tức bị tình cảnh trước mặt làm kinh hãi.

Dường như...Đã hiểu được vì sao lại có ít người như vậy.

Cái loại kiến thiết loạn cào cào này thực sự do người làm ra sao?

Đem gần như toàn bộ không gian sau cổng thành xây hoa viên...Còn có một đám người ở bên cạnh cái lộn.

“Lão đại là thằng ngốc! Đầu gối! Nào lợn!”

“Tùy tiện biến toàn bộ NPC thành tiểu nữ sinh...Bảo chúng sao sống sao nổi? Đồ cuồng loli(1) chết tiệt!!!!”

“Xây ôn tuyền ở trung tâm thành phố, bộ anh bị ả IC sao?”

Tóm lại, tất cả đều đang lên án lão đại Giang Lưu có lớn chẳng có khôn của bọn họ.

Đối mặt với màn kháng nghị oanh tạc của hội viên, Giang Lưu làm như không hề nghe thấy, phát huy toàn bộ bản lĩnh mặt dày của anh ngồi trên ghế ngáp dài.

“Chắc...” Vân Tịch nhất thời không biết phải đánh giá tình hình trước mắt như thế nào.

Giang Lưu quả thật danh bất hư truyền...

“Nhìn nhiều sẽ quen thôi.”

Bạch Ngân cười, sau đó cao giọng nói với đám hội viên đang nháo nhào:

“Mọi người yên lặng một chút, nghe tôi nói vài lời.”

Giọng nói ôn hòa phát ra khiến tất cả mọi người cùng ngậm miệng lại.

Các nữ hội viên đang đã nghiêng mắt Giang Lưu đồng loạt im lặng, quay đầu dùng ánh mắt chờ mong nhìn Bạch Ngân.

Ngay cả Giang Lưu đang ngáp lấy ngáp để trên ghế cũng lười biếng đứng lên.

Người này, nhất định đã sử dụng ma pháp nào đó... Vân Tịch nghĩ.

Bạch Ngân, dùng loại ma lực đặc thù của bản thân thu hút những người xung quanh mình. Tất cả đều nhờ dịu dàng ấm áp nơi anh mang lại.

“Ngự Nguyệt, mọi người đừng chỉ trích Giang Lưu nữa. Nếu không hài lòng mọi người có thể tự mình điều chỉnh, không cần bận tâm thẩm mỹ của Giang Lưu.” Bạch Ngân dừng một chút, nhìn sang đám người bên trái: “Mọi người tiếp tục thảo luận quy hoạch của thành. Về người điều hành, tôi cảm thấy tốt nhất để Vũ Túc toàn quyền phụ trách, là con gái, cô ấy có cái nhìn tinh tế hơn.”

Nói xong, Bạch Ngân hỏi:

“Mọi người còn vấn đề gì không?”

“Không có.....”

Mọi người nghe xong nhất trí lắc đầu.

“Tốt, vậy chúng ta bắt đầu thôi.” Bạch Ngân mỉm cười, “Mong rằng mọi người nghe theo chỉ dẫn, đừng cãi nhau.”

“Được.....”

“Tôi bỗng nhiên cảm thấy.....”

Khi Bạch Ngân đã phân công công việc xong, Vân Tịch buột miệng nói.

“Cảm thấy gì?”

“Thật ra, anh là một người trông trẻ chính hiệu.”

Tình cảnh vừa rồi khiến Vân Tịch liên tưởng đến hình ảnh một đám con nít đang xếp hàng chờ ăn quà vặt...Không khí vô cùng kỳ dị.

“Vây à.”

Nghe cậu miêu tả xong Bạch Ngân liền cười.

“Thật ra nhiều người trong số họ tuổi vẫn còn nhỏ, rất ý lại ai đó có thể điều khiển được tình thế. Tuy bình thường có chút rắc rối, nhưng đa số thời điểm vẫn thực đáng yêu.”

“Tôi chỉ cảm thấy có thể khiến bọn họ nghe lời, anh quả thật rất giỏi...” Vân Tịch thì thào.

“Chúng ta dạo quanh thành một chút nhé?”

“Ừm.”

Đi một vòng theo Bạch Ngân, Vân Tịch đã có hiểu biết cơ bản về một số hội viên của Nguyệt hạ hội ức.

Đầu tiên, “Hội trưởng trên danh nghĩa” Giang Lưu...Người này tuy miệng lưỡi khó nghe, khẩu khí tùy tiện, nhưng về bản chất bản vẫn là người tốt.

Tiếp theo, thần kinh cùng với tên đều kỳ quái như nhau, Hoàng tử điên. Nghe nói sở thích lớn nhất của người này là PK, hơn nữa vì thường xuyên quên điều chỉnh hình thức PK mà phải mang hồng danh, bị cưỡng chế đến tu viện quét đường.

“Tổ Quạ đen” của Nguyệt hạ hội ức, đây là một đám bà tám do Ngự Nguyệt cầm đầu. Đám người này từ sáng tối tới dường như không bao giờ lo làm việc chính sự.

Cuối cùng...Vũ Túc, một cô gái làm việc rất nhanh nhẹn. Chẳng biết có phải do ảo giác Vân Tịch hay không, cậu luôn cảm thấy cô có địch ý với mình.

Cũng chẳng sao...số ít hẳn phải là lượng thành viên Nguyệt hạ hồi ức không có địch ý với cậu mới đúng nhỉ?

Vân Tịch vô cùng lạc quan nghĩ,

Dùng thân phận “Người xấu” chiếm lấy khoảng thời gian rảnh rỗi của Bạch Ngân...Nghe lên dường như có chút cảm giác tự mãn.

Vân Tịch đi theo Bạch Ngân vào phòng nghị sự. Đám con gái ở trong đang thảo luận về ngoại hình của NPC.

“Tớ thích tóc dài”

“Hình dạng như ông chủ Airy của cửa hàng đạo cụ được chứ”

“Tớ thích Lan Tu của Trung tâm chứng nhận vũ khí cơ.”

“Không thể, không thể.” Ngự Nguyệt kích động nói, “Gương mặt phải giống Hồng Y 013 mới được!”

“Đúng thế.....”

Một hồi phụ họa đi qua, Vũ Túc cười:

“Ý kiến của các cậu đều không ổn. Theo tớ, nên lấy hình dáng như hội phó là tốt nhất.”

“A...ý kiến rất hay!” Ngự Nguyệt vỗ tay.

Bạch Ngân đứng một bên bất đắc dĩ mỉm cười: “Nếu giống tôi, mọi người sẽ không nhận nhầm sao?”

“Yên tâm, sẽ không giống hoàn toàn.” Vũ Túc cười ngọt ngào nói, “Hơn nữa, trên đời này hội phó là độc nhất vô nhị, bọn em không có khả năng nhận sai.”

“Đúng vậy.”

Bạch Ngân lắc đầu cười, khẽ nói với Vân Tịch:

“Giang Lưu tìm tôi, tôi đến chỗ anh ấy một chút. Cậu giúp tôi trông chừng các cô ấy. Tôi không muốn sau này phải đối mặt với một NPC giống hệt mình đâu.”

Vân Tịch cười: “Tôi hiểu, anh cứ đi đi”

Bạch Ngân vừa đi, Vân Tịch liền hiểu, bản thân đã trở thành người thừa trong căn phòng này.

Mấy cô gái không ngừng riu ra riu rít, bắt đầu điều chỉnh hình dáng của NPC, không ai chủ động cùng Vân Tịch nói chuyện.

Đối với “người xấu” đã “cướp đi” Bạch Ngân, hẳn họ theo bản năng mà bài xích thôi.

Cũng may Vân Tịch không có hứng thú nói chuyện phiếm, cứ thế dựa vào tường nhìn họ tra tấn NPC.

Bộ dạng NPC đáng thương đã bị đối qua đối lại vô số lần. Mỗi lần đều vì hình dáng quá mức giống Bạch Ngân nên phải điều chỉnh lại.

“Haiz, hay cứ để như vậy đi...”

Sau N lần thay đổi, Ngự Nguyệt mệt mỏi từ bỏ.

“Ngự Nguyệt...Để như vậy hội phó sẽ tức giận.”

“Tức giận cũng được, tớ còn chưa thấy anh ấy tức giận nha.” Ngự Nguyệt hồ hởi nói.

NPC trước mặt là Bạch Ngân đang mỉm cười đây mà.

Vân Tịch bỗng nhiên nghĩ, nếu có thể hằng ngày nhìn NPC này, quả thật là một chuyện rất vui vẻ...Nhưng mà, so với NPC được lập trình sẵn thì người thật thú vị hơn rất nhiều.

Vũ Túc này giờ vẫn đang điều chỉnh cho NPC bỗng nhiên ngừng lại, đi tới trước mặt Vân Tịch.

“Anh.....”

“???”

“Anh biết hội phó từ khi nào?” Vũ Túc cau mày, dường như đang rất khó chịu.

“Bạch Ngân à...” Vân Tịch nghĩ một chút rồi mới đáp lại: “Đại khái khoảng hai tháng trước.”

“Hai tháng...” Vũ Túc thì thầm, bỗng nhiên cười, “Hóa ra mới được hai tháng.”

Địch ý quả nhiên rất sâu, cứ thế ngang nhiên khiêu khích.

Cô gái vốn xinh đẹp một khi mở miệng châm chọc người khác liền trở nên không đáng yêu nữa.

Vân Tịch cũng gật đầu cười: “Đúng vậy, mới hai tháng.”

“Tôi không biết anh đã làm những gì. Nhưng hội phó trước kia chưa từng kết giao với loại bạn bè như anh.” Vũ Túc nghiêm nghị nói, “Anh biết hội phó là người thế nào sao?”

“Tôi đương nhiên biết.” Vân Tịch bình tĩnh trả lời, “Anh ấy là người có danh vọng lớn nhất trong trò chơi, là hội phó của Nguyệt hạ hội ức, là người mà mọi người sùng bái và tôn kính nhất.”

“Nếu đã biết, vì sao cứ bám lấy anh ấy?” Trong lòng Vũ Túc tràn đầy ý nghĩ muốn phòng vệ cho Bạch Ngân, lời nói không tự chủ được trở nên tệ đi, “Nếu gây ảnh hưởng xấu đến anh ấy, chúng tôi nhất định không tha cho anh.”

Suy nghĩ vì Bạch Ngân là tốt, chỉ tiếc ngôn ngữ quá mức ngây thơ. Vân Tịch khẽ thở dài, không chút để ý mỉm cười:

“Tôi nghĩ cô đã quên mất mấy điểm quan trọng rồi.”

“Cái gì?”

“Thứ nhất, nếu Bạch Ngân thật sự không muốn làm bạn với tôi thì tôi có dây dưa thế nào cũng vô dụng. Thứ hai, Bạch Ngân tự có chủ kiến của mình, anh ấy sẽ không bị hành vi của tôi gây ảnh hưởng. Nói như vậy, cô có cảm thấy đúng hay không?”

“.....”

Vũ Túc nhất thời không tìm được lời nào để phản bác, vừa tức giận vừa sửng sốt. Mấy cô gái còn lại đều khuyên cô nên nguôi giận, ánh mắt nhằm vào Vân Tịch tràn ngập khinh bỉ.

Bạch Ngân ơi Bạch Ngân...Khiến cho nhiều người yêu mến như vậy, đây là lỗi của anh nha.

Được anh chiếu cố, có phải tôi càng thêm tội lỗi hay không?

“Anh đừng đắc ý...” dường như nhớ ra điều gì đó, Vũ Túc lạnh lùng lên tiếng, “Tôi biết tại sao hội phó lại thân cận với anh như vậy.”

“Vũ Túc!” Ngự Nguyệt đoán được Vũ Túc muốn nói điều gì, lập tức ngăn lại, “Đừng nói.”

“Bởi vì anh ấy cảm thấy anh giống Phù Trần.” Vũ Túc nhịn không được nói ra, “Ánh mắt của anh cùng Phù Trần giống hệt nhau...”

“Vũ Túc cậu im đi! Hội phó nghe thấy nhất định sẽ tức giận.” Ngự Nguyệt hét lên.

“Có thể nhìn thấy anh ấy tức giận cũng đáng lắm!” Vũ Túc cười, “Không phải cậu nói như vậy sao?”

“Cậu.....” Ngự Nguyệt hoàn toàn không còn gì để nói.

Vân Tịch thở dài hỏi:

“Vũ Túc, cô thích Bạch Ngân à?”

“Liên quan gì đến anh!?”

“Nếu đã thích anh ấy thì bản thân nên mau chóng tranh thủ cơ hội đi.” Vân Tịch thản nhiên nói, “Ở đây cùng một người ngoài tranh cãi, có ý nghĩa sao?”

“Anh...” Vũ Túc cố áp chế giọng mình, “Tôi muốn cho anh hiểu, anh chỉ là vật thay thế mà thôi, biết điều mau sớm rời khỏi hội phó đi. Hội phó tốt với Phù Trần thế nào, một năm nay chúng tôi đều rõ ràng, hiện Phù Trần vừa qua đời thì anh xuất hiện...Anh nên biết, vật thay thế vĩnh viễn kém vật ban đầu. Đừng vọng tưởng bản thân là Phù Trần thứ hai!”

“Cái gì mà vật thay thế với chẳng vật chính...” Vân Tịch cười khế, “Vũ Túc à, hẳn cô đọc truyện tranh nhiều quá rồi. Tôi và Bạch Ngân chỉ có quan hệ bạn bè đơn thuần, chỉ như vậy thôi.”

Nói xong, Vân Tịch bỏ mặc ánh mắt sắc bén sau lưng, chậm rãi đi khỏi phòng nghị sự.

Phòng nghị sự được đặt tại tháp Vạn Châu, tòa tháp cao nhất nằm ở trung tâm Hồng Vũ. Từ trên đi xuống cảm giác như đang rơi, không chút an toàn. Vân Tịch dựa vào hàng rào ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, đem toàn bộ quang cảnh của Hồng Vũ thu vào đáy mắt.

Nhìn từ góc độ này, hình dáng thành đã bắt đầu hiện ra. Mấy ngày nữa, nơi đây sẽ nghênh đón những người chơi đầu tiên gia nhập.

Kể từ nay, nơi này sẽ dần dần trở nên phồn thịnh. Với thân phận là hội phó, chỉ nửa tháng nữa thôi, Bạch Ngân sẽ cùng hội viên công hội bắt đầu trận chiến bảo vệ Hồng Vũ.

Bạch Ngân.....

Vô điều kiện tin tưởng cậu, không để ý những lời chê bai vẫn luôn bên cạnh cậu.

Vân Tịch từng cho rằng bạn bè ở bên nhau chỉ cần vui vẻ là tốt rồi, còn lại đều mặc kệ. Không ngờ tới, hôm nay phải gánh vác trách nhiệm kỳ quái như vậy.

Vân Tịch nhớ tới những lời Vũ Túc nói, khẽ mỉm cười.

Một cô gái đem lòng thích Bạch Ngân, vì phòng vệ cho người ấy mà nói ra những lời quá đáng không khiến Vân Tịch cảm thấy tức giận. Vân Tịch càng không nghĩ tới việc đem chuyện vừa xảy ra nói với anh.

Nhưng mà, những lời kia thật sự rất kỳ quái.

Thế thân của Phù Trần ư?

Vân Tịch biết, nếu không có Phù Trần, bản thân có lẽ vĩnh viễn không có cơ hội kết bạn với Bạch Ngân.

Tính tình, thói quen, hoàn cảnh của cậu và anh khác nhau nhiều lắm. Cho dù từng chăm chú nhìn hành động kỳ dị của cậu trong cửa hàng đạo cụ, cho dù ở trung tâm quảng trường từng dạo quanh đầu nhìn lại...Cuối cùng, chỉ sợ vẫn là hai đường thẳng song song.

May mà có Phù Trần, may là có Nivelá, anh và cậu mới có thể tiếp xúc gần gũi như vậy.

Vân Tịch chưa từng nghĩ bản thân cậu có thể thay thế Phù Trần.

Vân Tịch biết sự tồn tại của Phù Trần là không thể thay thế.

Khắc sâu rằng buộc như vậy, những hy vọng dư thừa hết sức xa vời kia, Vân Tịch chưa từng nghĩ tới.

“Tiểu Vân, mau đến tửu *** đi.”

Một lát sau, cậu nhận được tin mật của Bạch Ngân.

Vân Tịch hỏi: “Chuyện tốt anh nói xuất hiện rồi à?”

“Đúng vậy, cậu mau tới đi.”

Trao đổi ngắn gọn, Vân Tịch nhanh chóng khôi phục tâm tình chạy đến.

Tòa pháp gần tửu quán vẫn còn bỏ hoang.

Vân Tịch vừa đẩy cửa vào liền bị Bạch Ngân kéo tới ngồi bên cạnh.

Người trong tửu *** rất ít. Ngoài Bạch Ngân và cậu chỉ có Giang Lưu cùng một người lạ mặt.

Người kia chính là Nhã Hoàng, hội trưởng Vũ Âm Các.

Hội trưởng hai công hội đối địch...cùng nhau uống rượu sao?

Vân Tịch kinh ngạc liếc Bạch Ngân một cái. Bạch Ngân đặt ngón tay lên miệng, ý bảo cậu im lặng xem.

Kỳ thật, hai vị hội trưởng đang nói chuyện...

“Không ngờ cậu lại đến Hồng Vũ chơi nha...” Giang Lưu đắc ý gõ mặt bàn, “Thế nào? Vũ Âm không lấy được thành, ghen tị sao?”

“Hừ.” Biểu tình Nhã Hoàng không đổi, dùng thanh âm trầm thấp nói, “Tôi chỉ muốn tới xem một thằng đầu óc thâm mỹ kém như cậu sẽ tàn phá tòa thành này như thế nào thôi.”

“.....”

Giang Lưu dùng sức xiết chặt chén rượu trên tay.

Hóa ra hai người kia vốn đang công kích lẫn nhau.

Vân Tịch cảm thấy rất mới mẻ. Cậu không ngờ hội trưởng mặt lạnh có tiếng của Vũ Âm Các lại chạy tới tìm Giang Lưu gây chuyện.

Nhìn hai người này mà xem...Chỉ một lòng lo đấu võ mồm, hoàn toàn đem mọi người xung quanh trở thành không khí.

“Đã ghen tị thì cứ thẳng thắn thừa nhận, tôi sẽ không cười nhạo đám các cậu ngay cả một công hội tạp nham cũng chẳng bằng đâu. Chậc, xin thành rất khó nha, còn phải xem xét vấn đề nhân phẩm nữa,...Cậu nên trở về làm nhiều chuyện tốt một chút đi.”

“Nực cười.” Nhã Hoàng nheo mắt lạnh lùng đáp lễ: “Không biết ai trong thời gian xét duyệt mới liệu mạng biểu hiện, đem cả công hội đi quét rác tưới hoa, nhiệm vụ mà ngay cả người chơi mới cũng chẳng thêm...Vì tòa thành này mà mặt mũi cũng không cần, thật mất mặt.”

“Cậu! Cậu nói ai mất mặt?”

Giang Lưu chop lấy chiếc bánh trên bàn ném Nhã Hoàng.

Nhã Hoàng nhẹ nhàng nghiêng đầu né, thuật tay đem thức ăn trước mặt ném qua.

“Không ăn được nho liền chê nho chua.”

“Đồ thiếu thắm mỹ, ngu ngốc, cả đời không có nữ nhân yêu.”

“Cái đồ cười so với khóc còn khó coi hơn!”

“Đồ cuồng loli!”

“Đầu gỗ!”

“Cút ngay!”

“Cậu mới là thằng phải cút!”

Trận chiến thức ăn kết hợp hình thức cãi nhau thua xa trình độ học sinh tiểu học...Vân Tịch mặt đầy hắc tuyến -____-|||||

Đang cãi nhau hoa lá đầy trời, NPC quản lý tửu *** bỗng lục đục đi ra, tới cạnh bàn bọn họ, nâng tay, dùng sức tát Nhã Hoàng một cái.

“Bốp!”

“Ah.....”

Hội trưởng công hội đứng đầu Vô Thần Giới, cứ như vậy không hình tượng bị ăn tát.

“Không thể lãng phí thức ăn!!”

NPC đại thúc rống giận.

“Oa ha ha ha ha!! ” Thấy người gặp họa, Giang Lưu lớn tiếng cười sung sướng, “Nhã Hoàng, thật mất m...”
Lời còn chưa dứt lại một tiếng “Bốp” nữa vang lên. Hồng Vũ thành chủ đại nhân cũng vô cùng mất hình tượng hôn bàn.

“Đến cả lão tử mà người cũng dám đánh!?”

Giang Lưu nhảy khỏi ghế, nổi giận quát: “Mất người mù rồi! Lão tử đây là thành chủ.”

“Tuyệt đối không thể lãng phí thức ăn!!”

NPC đại thúc dùng thanh âm so với Giang Lưu còn lớn hơn tiếp tục rống giận.

“Được lắm...người...người chờ đây. Lão tử nhất định đem người đổi, nhất định phải đổi.”

Giang Lưu nổi giận, Nhã Hoàng bắt lực, NPC đại thúc chính trực.

Thật đúng là chuyện đáng xem, tính giải trí vô cùng đặc sắc.

“Ha ha ha ha.....”

Vân Tịch rốt cuộc nhìn không được. Cậu cười đến ngã trái ngã phải, cuối cùng dựa vào người Bạch Ngân.

(1)Loli: Lolicon (), còn gọi là rorikon theo tiếng Latinh, là một từ Nhật ghép của cụm từ “Lolita complex” (tạm dịch là “trạng thái tâm lý phức tạp về Lolita”hay “hội chứng Lolita”). Ở Nhật Bản, thuật ngữ này mô tả một sự “chú ý” đến các cô gái (đa phần là các bé gái) trẻ hoặc một cá nhân có sức hấp dẫn như vậy. Bên ngoài Nhật Bản, thuật ngữ này ít phổ biến hơn và chủ yếu đề cập đến một thể loại của manga và anime trong đó những nhân vật được vẽ đa phần mang tính trẻ con, trong đó các nhân vật nữ thường được xây dựng với một sự khêu gợi khá điển hình. Cụm từ Lolicon được cho là dựa theo tên một cuốn sách của Vladimir Nabokov, Lolita, trong đó kể về một người đàn ông trung niên trở nên ám ảnh về *** với một cô gái tuổi mười hai. Một thuật ngữ tương đương dùng để chỉ sự thu hút (hoặc nghệ thuật liên quan) tới các chàng trai (bé trai) trẻ là “Shotacon”

Một số nhà phê bình cho rằng thể loại lolicon góp phần vào sự lạm dụng *** trẻ em. Trong khi đó, những người khác cho rằng điều ấy là hoàn toàn không có cơ sở chứng minh hoặc nếu có chỉ là bằng chứng chứng minh điều ngược lại.

5. Chương 5: Trên Đồi Duy Nhất Minh Anh

Ra khỏi tửu quán, Vân Tịch vẫn không thể ngừng cười.

“Chuyện gì xảy ra với bọn họ thế này...”

Cái người luôn luôn không đứng đắn như Giang Lưu đã vậy, ngay cả hội trưởng mặt lạnh của Vũ Âm các cũng không màng hình tượng dùng thức ăn ném nhau, cuối cùng còn bị NPC tát. Việc này nếu truyền ra ngoài, nhất định sẽ trở thành tin tức nóng hổi nhất Vô Thần Giới.

“Việc hai người họ kết thù oán đã bắt đầu từ rất lâu rồi.” Bạch Ngân mỉm cười giải thích: “Ban đầu, hai công hội chỉ động chạm nhau chút ít, quan hệ của Giang Lưu và Nhã Hoàng cũng không tệ như bây giờ. Kết quả sau đó...”

“Sau đó?”

“Sau đó, Nhã Hoàng không hề hay biết đã lỡ trúng tiếng sét ái tình với Phiên Gia(*), em gái của Giang Lưu.”

(*)Phiên Gia = Cà chua

“A...” Vân Tịch vỡ lẽ, “Là Phiên Gia(*) của công hội Rau Củ Quả à?”

“Ừm. Nhã Hoàng vẫn không ngừng theo đuổi Phiên Gia, nhưng Giang Lưu một mực phản đối hai người họ. Sau đó, Giang Lưu cùng Nhã Hoàng hề gặp mặt là thấy không vừa mắt, đi đi lại lại cuối cùng trở thành tình trạng này.”

“Thật không biết quan hệ của họ nên gọi là tốt hay xấu nữa...Cách thức cãi nhau của hai người so với đám con nít chẳng khác là bao.”

“Đúng vậy. Có thể để lộ phương diện bản thân không muốn người khác biết trước mặt đối phương, kỳ thật, đây chẳng phải là biểu hiện vô cùng tin tưởng nhau sao?”

“Ừm, anh nói đúng.”

“Cái gì?! Cậu lặp lại lần nữa cho tôi!!”

Hai người vừa đi ra ngoài vài bước liền bị tiếng rống giận Giang Lưu giữ chân lại.

“Sao vậy?” Hai người quay mặt nhìn nhau, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Giang Lưu cùng Nhã Hoàng còn ở tửu quán chưa đi ra. Chẳng nhẽ hai người lại chuẩn bị đại chiến sao?

Quay đầu vừa thấy, Giang Lưu đã tức giận đến ném đi một chiếc ghế.

“Giang Lưu, Sao vậy?”

Giang Lưu không hề để ý đến câu hỏi của Bạch Ngân, chỉ giận dữ trừng mắt nhìn Nhã Hoàng: “Cậu đem những lời vừa nói lặp lại một lần nữa!!!”

“Tôi nói, hôm nay tôi tới đây còn vì một chuyện.” So với Giang Lưu đang thở hổn hển, Nhã Hoàng có vẻ vô cùng bình tĩnh, hiển nhiên đã chiếm được thế thượng phong.

“Cuối tuần tôi sẽ cùng Phiên Gia cử hành hôn lễ, đến lúc đó vô cùng hoang nghênh “ANH TRAI” đến lễ đường làm chứng.”

“..... Kết hôn?” Bạch Ngân sửng sốt, Vân Tịch cũng sửng sốt.

Nhã Hoàng theo đuổi Phiên Gia lâu như vậy cuối cùng đã có kết quả?

“Kết cái đầu cậu!!” Giang Lưu nổi giận, “Em gái tôi sao lại đồng ý kết hôn? Nó căn bản chưa từng đề cập chuyện này với tôi. Nói đi! Có phải cậu dùng biện pháp uy hiếp nó không?”

“Anh trai đại nhân, tôi sao có khả năng uy hiếp cô ấy chứ? Đầu óc anh hẳn bị hỏng rồi.” Nhã Hoàng lạnh lùng nói, “Tất cả đều do cô ấy tự nguyện.”

“Cút! Đừng gọi tôi là anh trai! Có quỷ mới là anh trai của cậu.”

Giang Lưu đã hoàn toàn bạo phát.

Hai người kia là minh chứng hoàn hảo cho câu nói “không phải oan gia không tự đầu(*)”. Bạch Ngân mỉm cười lắc đầu, kéo Vân Tịch rời đi.

(*)Đại loại như không phải kẻ thù thì không tự lại sao? T~T

“Mặc kệ bọn họ, mỗi lần gặp nhau đều như vậy.”

“Nhưng lần này có vẻ nghiêm trọng nha...” Vân Tịch vẫn không ngừng quay đầu lại.

“Không sao, hai người họ thường xuyên ẩu đả cho đến khi một trong hai người chết mới ngừng. Một khi đã khùng lên thì chẳng ai ngăn được, cùng lắm là nhiều thêm một hồng danh thôi, ngày mai đến Tu Viện quét dọn hai giờ là được.”

“.....” Nghe Bạch Ngân dùng giọng bình tĩnh nói ra những lời này, cảm giác thật kỳ lạ.

“Tiểu Vân, tiếp theo cậu muốn làm gì?”

“Anh không cần trở về xem những người khác xây thành sao?” Vân Tịch ngẩng đầu.

“Không.” Bạch Ngân cười lắc đầu, “Giang Lưu bị em gái cùng Nhã Hoàng kích thích, hiện đang ở trạng thái động kinh, có lẽ một lúc nữa mới hết, toàn thể công hội đều chạy tới tửu quán xem rồi.”

“.....”

Vân Tịch ngẫm nghĩ, mỉm cười nói: “Vây tiếp tục đến khu vực PK chơi nhé?”

“Được.”

Hai người rời khỏi thành Hồng Vũ trở lại Pháp Luân Đình.

Đi ngang qua trung tâm quảng trường, Vân Tịch gặp người đứng đầu thương hội, Hằng Tinh.

Không chỉ Hằng Tinh mà còn có nguyên lão cùng với hầu hết các thành viên của thương hội đều tụ tập đủ cả. Tập chung lượng người lớn như vậy không biết đang chuẩn bị họp hay đang chặn đường ai.

Một đám người chiếm cứ trung tâm quảng trường, Vân Tịch liếc mắt ý muốn bảo Bạch Ngân đi vòng qua bên cạnh

Không ngờ mới đi được vài bước đã bị gọi lại.

“Vân Tịch.”

Người gọi cậu là Hằng Tinh. Vân Tịch thở dài, miễn cưỡng hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Anh ta tìm cậu làm gì vậy?” Bạch Ngân liếc qua Hằng Tinh rồi bí mật trò chuyện với cậu.

“Ai biết...” Vân Tịch cố gắng nhớ lại, “Có lẽ vì chuyện lần trước của A Lục? Hay vì đã cướp mỗi làm ăn tốt của bọn họ nhỉ? A, cũng có thể do trước kia nhờ tay phá hỏng nhiệm vụ của kia...”

“Chiến tích của cậu cũng nhiều quá đi.” Bạch Ngân cười.

“Tất nhiên.” Vân Tịch không chút bận tâm nói, “Nếu không làm sao tôi có thể đứng đầu bảng danh sách bị khiêu nại chứ?”

“Nếu bọn họ muốn gây khó dễ cho cậu...”

“Bọn họ có nhiều người như vậy, hai chúng ta khẳng định trốn không thoát.” Vân Tịch đùa, “Không bằng cứ uống nước tăng tốc trước, chuẩn bị chạy thật tốt, thế nào?”

Người gọi Vân Tịch lại là Hằng Tinh, một người cao lớn lạnh lùng. Có lẽ để tăng thêm nam tử khí khái, hấn tạo trên mặt nhân vật một vết sẹo. Lúc này hấn trông như một vị vua, đi đến đâu mọi người sẽ tự động tách ra hai bên đường đến đó, nhìn qua cảm giác vô cùng kiêu ngạo, mang tính uy hiếp cao.

Đương nhiên những thứ đó của Hằng Tinh đối với Vân Tịch mà nói thì chẳng là cái thá gì.

“Vân Tịch.”

Thái độ của Hằng Tinh có vẻ không giống đang uy hiếp cậu.

“Có chuyện gì mời nói.”

“Thái độ của bọn họ trước kia có lẽ khiến cậu không vui. Hôm nay tôi tự mình tới mời cậu.” Hằng Tinh lạnh lùng nói: “Gia nhập Pháp Luân Đình thương hội đối với hai bên đều có lợi.”

Vân Tịch ngăn người: “Tôi còn tưởng là chuyện gì...”

“Vân Tịch, tôi đang nói chuyện rất nghiêm túc.”

“Tôi biết, nhưng mà...” Vân Tịch nhìn Hằng Tinh, rồi lại nghiêng đầu nhìn Bạch Ngân, cười: “Thật lòng muốn ai đó gia nhập liên tổ thái độ như vậy sao? Cứ như tôi thiếu nợ anh không bằng.”

Cậu chỉ vào Bạch Ngân bên người, nói: “Ít nhất biểu tình phải ôn hòa như anh ấy mới tính đủ tư cách.”

“Vân Tịch, mày đừng hòng được một tác lại muốn thêm một thước!” A Lục tức giật quát: “Lão đại đã cho mày đủ mặt mũi! Mày nghĩ mình là đại nhân vật sao?”

“Tôi đương nhiên không phải vĩ nhân.” Vân Tịch mỉm cười, “Nhưng mà, so với loại người lừa đảo tài sản ít ỏi của người chơi mới thì tôi đây xem ra vẫn còn cao thượng hơn tí xiu.”

“Mày.....!”

Nhất thời A Lục không tìm được lời nào để phản bác.

“A Lạc, im lặng đi!”

Hằng Tinh nhú mày nói với Vân tịch: “Vân Tịch, tôi hy vọng cậu cho tôi một câu trả lời rõ ràng.”

“Chẳng phải tôi đã nói rõ rồi sao?” Vân Tịch cười đáp: “Thái độ không tốt, không muốn tham gia. Luật lệ hội biến thái, không thích. Người bộ dạng xấu xí, tôi không thèm.”

“Vân Tịch! Tao phải chém mày!”

“Đại ca à, trong thành không thể PK, đầu óc anh còn tỉnh táo chứ?” Vân Tịch châm chọc: “Nhưng mà đám các anh nhiều người như vậy, có thể cứ thế bao vây hai người chúng tôi ở đây nha. Tuy nhiên chẳng ai cam đoan đến lúc đó Hắc Y có phán các anh tội làm ùn tắc giao thông hay không thôi.”

“Vân — Tịch —”

Lúc này, ngay cả Hằng Tinh này giờ vẫn đứng vững như Thái Sơn trên mặt cũng rạn ra vài vết nứt.

“Gia nhập thương hội chẳng phải chỉ là cái cớ sao?” Vân Tịch cười lạnh, “Vì Tỉnh Nguyệt? Vì vòng Không Minh hay vì vương miện Vinh Quang? Nếu trước kia không vòng vo tam quốc tôi còn có thể suy nghĩ giảm giá 10% cho các anh. Hiện tại á? Còn lâu.”

“.....”

“Bạch Ngân, đi thôi.”

“Ừm.”

Hai người một trước một sau chậm rãi rời khỏi.

“Lão đại, anh còn muốn dùng lời với thằng nhãi đó sao?” A Lục tức giận, “Anh xem nó có coi ai ra gì đâu, rõ ràng đang muốn cùng thương hội chúng ta đối địch.”

Hằng Tinh nhìn lướt qua Vân Tịch đang đi bên cạnh Bạch Ngân, lạnh lùng nói: “Cậu không thấy cậu ta có Bạch Ngân của Nguyệt hạ hồi ức làm chỗ dựa sao?”

A Lục cứng họng.

“Số tôi cũng may mắn quá đi, cứ thế đụng phải một đám người như vậy.”

Khi đã đi một quãng xa, Vân Tịch cảm khái nói.

“Bọn họ sẽ không dám làm gì với cậu đâu.”

“Đúng vậy, hy vọng bọn họ tự biết thức thời, đừng đến làm phiền tôi nữa. Trước kia chỉ là vài cái lâu la đến, nay ngay cả Hằng Tinh cũng xuất trận, tôi cũng được coi trọng quá đi.” Vân Tịch cười tự giễu, “Bọn họ vẫn muốn làm thánh hồn vũ khí cao cấp nhất Vô Thần Giới. Bọn họ mong tôi sẽ trợ lực giúp, vì thế mà không tiếc dùng đủ loại phương pháp chèn ép tôi. Bọn họ làm như vậy giống thương hội lớn nhất Vô Thần Giới sao?”

Bạch Ngân khẽ thở dài vuốt tóc Vân Tịch.

“Tiểu Vân, đừng nghĩ nữa.”

“Ừm.”

“Chúng ta không PK nữa, đi tới chỗ khác, được không?”

“Vây.....”

“Tôi mang cậu đi chỗ này.”

Nơi Bạch Ngân muốn đến là Tế huyết động, khu vực rất nhiều người chơi chọn để luyện cấp.

Vân Tịch cũng thường tới nơi này, ngoại trừ bề ngoài của nó có chút dữ tợn ra thì cũng không có gì đáng bận tâm.

Nhưng Bạch Ngân mang theo cậu tới một nơi rất đặc biệt bên trong động, một thác nước vô cùng tú lệ.

Huyết động tưởng chừng như không có điểm cuối, sau khi đi qua lại có thể nhìn thấy quang cảnh vô cùng xinh đẹp.

Thác nước kia trong suốt lỏng lẻo, tựa như vô số trân châu đang chảy xuống.

“Không ngờ Tế huyết động cũng còn có một nơi như thế này...” Vân Tịch kinh ngạc thì thào.

“Vốn dĩ tôi cũng không biết.” Bạch Ngân dừng chân trước thác nước, “Mấy cô gái trong công hội rất thích nơi này, vài ngày trước họ đã nói cho tôi.”

“Vậy nên.....”

“Đây cũng là lần đầu tiên tôi tới.” Bạch Ngân mỉm cười nói tiếp.

“Vinh hạnh quá đi.” Vân Tịch chớp mắt, “Không biết có bao nhiêu người đang thăm hăm mộ tôi đâu, ha ha ha...”

Vân Tịch nói xong cũng đi tới thác nước, rảo bước đến một chỗ nước không sâu lắm, cậu cảm nhận hơi nước vương vấn trên bờ môi của mình, mỉm cười nói:

“Thật dễ chịu.”

“Tiểu Vân.”

“Ừm?”

“Buổi chiều hôm nay Vũ Túc đã nói với cậu những lời không tốt lắm, đúng không?” Bạch Ngân thản nhiên hỏi.

Vân Tịch ngẩn người. Làm thế nào mà anh biết?

“Là Ngự Nguyệt nói với tôi. Cô ấy cảm thấy rất có lỗi với cậu nên muốn nhờ tôi nói cậu đừng bận tâm.” Bạch Ngân nhẹ nhàng nhún mày “Tôi thấy cổ ấy có vẻ rất khó xử nên đã không hỏi rõ chuyện này. Cậu nói cho tôi biết, Vũ Túc đã gây khó dễ cho cậu chuyện gì?”

“Một chút động chạm thôi, cũng chẳng phải việc lớn.” Vân Tịch mỉm cười, “Anh đừng trách cô ấy.”

“...” Bạch Ngân thở dài, “Thật ra tôi cũng đoán được cô ấy đã nói đến chuyện gì.”

“Vậy sao còn hỏi tôi?”

Vân Tịch mỉm cười, tiếp tục quay lại nghịch nước

“Tiểu Vân.”

“Ừ?”

“Tôi thích cậu.”

“.....”

Vân Tịch lùi về phía sau ba bước tỏ vẻ kinh ngạc kêu lên: “Chẳng nhẽ....Đây chính là bày tỏ trong truyền thuyết đấy sao?”

Bạch Ngân không bận tâm tới lời đùa của Vân Tịch, tiếp tục dịu dàng nói: “Hy vọng cậu hiểu, người tôi thích là cậu, không phải vì cậu giống Phù Trần hay vì cậu có liên quan đến cậu ấy.”

“Đương nhiên tôi không hề giống Phù Trần.” Vân Tịch cười khẽ, “Cậu ấy chắc chắn không xấu xa như tôi.”

“.....”

“Dù sao thì những lời Vũ Túc nói tôi cũng không để trong lòng.” Vân Tịch nhìn anh cười, “Bạch Ngân, tôi cũng rất thích anh.”

Bạch Ngân khẽ gật đầu mỉm cười.

“Không tới đây nghịch nước một chút sao?”

Vân Tịch vẫy tay.

Ở trong trò chơi dù chạm vào nước thân thể cũng không bị ướt, nhưng người chơi vẫn có thể cảm nhận được cảm giác khi chạm vào chúng.

Cảm giác mát mẻ tới tận xương tủy này thật tuyệt.

Bạch Ngân cũng bước vào thác nước, hai người cùng nhau đứng dưới thác, tựa hồ có chút... kỳ quái.

“Dù sao cũng không bị cảm, ha ha.”

Vân Tịch cười hết như một con hồ ly nhỏ.

“Thật ra vẫn chỉ là một cậu nhóc mà thôi.”

Bạch Ngân vươn tay gạt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trên trán.

Vân Tịch trong hiện thực cùng với tạo hình trước mắt này vô cùng giống nhau. Thanh tú, gầy, nụ cười trên gương mặt như có như không. Đôi mắt kia, mặc dù không phải màu xanh nhạt ôn hòa nhưng vẫn hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Ở cùng với Vân Tịch, mọi cảm xúc phiền toái có thể dễ dàng tiêu tan. Vân Tịch thường nói bản thân cậu chính là người tốt “độc nhất vô nhị” ở Vô Thần Giới, còn với bản thân anh, cậu chính là một người rất đặc biệt.

Gian thương độc nhất vô nhị, đồ keo kiệt độc nhất vô nhị, viên đá quý giá độc nhất vô nhị.

“Bạch Ngân”

Có lẽ vì cảm thấy rất thoải mái, Vân Tịch không tự chủ được tựa đầu lên bả vai anh.

“..... Cảm ơn.”

“Cảm ơn cái gì?” Bạch Ngân mỉm cười nắm lấy tay cậu.

Giống như một hành động thân mật quá mức, nhưng biểu tình của hai người lại vô cùng tự nhiên.

“Cảm ơn anh vì đã luôn giúp đỡ tôi, có phải tôi rất phiền toái không?”

“Những việc nhỏ nhặt đừng nhắc đến nữa. Nói việc gì đó lớn hơn chút, được không?”

Nếu những việc này đều là việc nhỏ thì còn việc gì có thể gọi là “việc lớn” chứ?

Vân Tịch bỗng thấy tại lối vào có người chơi khác xuất hiện, tâm lý đùa dai lập tức bộc phát.

Cậu đột nhiên ôm chầm Bạch Ngân, không ngừng cọ lấy cọ để trên người anh.

“Loại không khí này có phải rất giống tình nhân không?”

Bạch Ngân hơi sững sốt rồi bất đắc dĩ cười:

“...Nếu không cần bận tâm đến giới tính, quả thật rất giống.”

“Xin lỗi đã quấy rầy hai người.”

Người chơi vừa mới đến nghĩ bản thân đã lỡ thấy phải cảnh không nên nhìn, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nơi nhỏ bé này lại chỉ còn hai người họ.

“Vừa lòng rồi chứ?” Bạch Ngân cúi đầu hỏi.

Vân Tịch thấy vậy đành buông tay, hoang mang nói: “Kỳ quái, tại sao sắc mặt anh một chút cũng không đổi?”

“Hóa ra cậu muốn nhìn thấy điều ấy sao?” Bạch Ngân cười lớn, “Vây rất đơn giản, chỉ cần cậu tuyên bố tuyệt giao với tôi, tôi sẽ lập tức thỏa mãn nguyện vọng của cậu.”

Bạch Ngân mà nổi giận nhất định sẽ rất đáng sợ.

“.....” Vân Tịch oán giận nhìn chằm chằm anh hồi lâu, không cam lòng nói, “Tôi bỏ cuộc.”

Cuối tuần, Phiên Gia của công hội Rau Củ Quả cùng Nhã Hoàng, hội trưởng Vũ Âm Các cử hành hôn lễ tại lễ đường.

Thời điểm buổi tối trước hôn lễ, Giang Lưu qua mặt em gái mình âm thầm tập hợp đội nhóm tuyên bố muốn đi phá đám cưới, rất có tinh thần dù chết cũng không để Nhã Hoàng đạt được mục đích.

Tuyên bố của Giang Lưu khiến số người cuối tuần muốn tới xem hôn lễ tăng bạo phát. Mục đích của thành viên công hội Nguyệt hạ hồi ức chỉ có một, đó là nhất định phải xem cho được trò vui kia.

Đúng vậy, thuần túy chỉ muốn ngồi xem, tuyệt đối không phải vì giúp đỡ lão đại nhà mình.

Vân Tịch cũng thuộc thành phần khán giả, một bên cùng Bạch Ngân nói chuyện phiếm, một bên chờ đợi Giang Lưu xuất hiện.

Ngay khi hôn lễ sắp bắt đầu, Giang Lưu rút cuộc không phụ lòng các hội viên hoành tráng xuất hiện, cười một con rồng hoa lệ từ trên trời đáp xuống.

“A! Anh trai vẫn quyết định tới chúc phúc chúng ta sao?”

“Cút!” Giang Lưu dùng sức lườm Nhã Hoàng, kéo em gái sang một bên nói, “Phiên Gia, anh khuyên em một lần cuối cùng, đừng cùng cái tên chết tiệt này kết hôn.”

“Có sao đâu, anh quá mức khắt khe rồi đi?” Phiên Gia nhún mày khó hiểu nhìn anh trai mình, “Đây cũng đâu phải kết hôn thật sự.”

“Không phải thật cũng không được.”

Giang Lưu chỉ cần nghĩ tới việc sau này mỗi ngày đều bị cái gã mình ghét nhất châm chọc kêu một tiếng “Anh trai đại nhân”, trước mặt liền như tối sầm lại.

Mức độ chán ghét đối với Nhã Hoàng không phải chỉ nói hai ba câu là có thể khái quát hết được.

“Nguyệt hạ hồi ức cùng với Vũ Âm Các kết thân, đối với hai bên đều có lợi.” Nhã Hoàng châm chọc nói, “Tuy rằng trong ấn tượng của tôi anh trai quả thật không được tốt cho lắm, tất nhiên điều đó sẽ chẳng bao giờ thay đổi.”

“Ha ha...” Giang Lưu nghiêng người đối diện với gã mình ghét nhất, đột nhiên cười thật tươi.

“Tiểu Nhã Nhã ah, xin cứ yên tâm, tôi cũng sẽ không bao giờ ngừng chán ghét cậu đâu.”

Mọi người vừa nghe thấy cái tên “Tiểu Nhã Nhã” liền cùng nhau không hẹn mà nổi đầy da gà.

“Nhưng mà, nếu Phiên Gia đã quyết định, tôi đây nói thêm nữa cũng vô dụng...” Giang Lưu mang vẻ mặt tươi cười chậm rãi hướng đến Nhã Hoàng, “Em rể thân ái, mau nhận lễ vật chúc phúc hôn lễ của anh trai đi.”

“???” Nhã Hoàng khẽ nhướn mày.

“Cuồng — lời — thiên — hàng —!!!!”

“Rầm —!!!”

“.....”

“.....”

Sau tiếng sét nổ mạnh, sương khói cũng qua đi, chỉ còn lại yên lặng đến đáng sợ.

“.....”

Lại phải nói đến, lễ đường ở ngoài thành Pháp Luân Đình kỳ thật chính là đấu trường PK chiến hỏa tràn ngập.

Bởi vì thường xuyên sẽ có cướp cô dâu, đập phá, nổi điên...Một vài bạn bè và người thân của cô dâu chú rể cũng sẽ liều chết chiến đấu.

Tình huống hôm nay có chút đặc biệt.

Đáng nhẽ người công kích chú rể hôm nay phải là bạn bè thân thiết của chú rể phá đám góp vui...Tuy chú rể nhiều máu da dày không dễ chết, nhưng tâm trạng cũng sẽ vì thế mà tiêu hủy rất rất nhiều.

Vậy nên sau đó...

“Mẹ nó, cậu muốn chết!!” Nhã Hoàng bị nổ thành than nổi giận lôi đình.

“Kết đi, tôi đây cho cậu kết!” Giang Lưu cười cực kỳ vui vẻ, “Xuống địa ngục mà toàn nguyện hưởng thụ đám cưới.”

“Lão tử phải chém ngươi, cái tên chết tiệt!”

“Sớm nên như thế! Cậu cho rằng tôi sợ cậu á?”

Tuyên nhân vật chính của hôn lễ ngày hôm nay bất chi bất giác biến thành Giang Lưu cùng Nhã Hoàng.

Tiếng kêu đình tai nhức óc vang lên, nháy mắt đánh đến đất trời mù mịt. Hơn nữa một vài thành phần diễn viên quần chúng chỉ sợ thiên hạ không loạn cũng chầm ngòi trận chiến, gắng sức đổ thêm dầu vào lửa.

“Quả nhiên lại biến thành như vậy...”

Vân Tịch vừa nói vừa cười lẫn lộn.

So với những người bạn đang cực kỳ lo lắng, cô dâu lại tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh. Phiên Gia nhìn hai người đang dây dưa khó rời trước mặt, khẽ ách xì một cái.

“Phiên Gia, phải làm sao bây giờ?”

Tận mắt thấy hôn lễ sắp bị phá hủy hoàn toàn, các cô gái gấp đến độ học máu.

“Còn có thể làm gì chứ? Cứ xem thôi. Nếu không muốn xem thì cứ đi làm việc khác, hôn lễ hôm nay coi như dừng ở đây.”

Phiên Gia nhẹ nhàng nhảy lên nóc lễ đường.

“Nhưng mà hôn lễ..... Hôn lễ.....”

“Đừng hy vọng nữa.” Phiên Gia mỉm cười, “Tớ đã sớm biết anh trai nhất định sẽ tới phá rối, hai người kia nhất định sẽ đánh nhau.”

“Cậu...Lẽ nào cậu cố tình đáp ứng kết hôn? Tớ biết cậu không thể dễ dàng đáp ứng như vậy mà...”

“Aiz, đừng đoá già đoán non, tớ thật sự muốn kết hôn mà, chỉ có điều là kết hôn không thành thôi.” Phiên Gia cười giảo hoạt, “Cùng đến xem đi, tớ thích nhất là nhìn bọn họ đánh nhau đấy. A đúng rồi, có muốn cược xem ai là người thắng không?”

“Cậu.....”

Nhìn vẻ mặt thần nhiên tự đắc của Phiên Gia, những người bạn của cô lần này quả thật đều bị đánh gục hoàn toàn.

“Sao tôi lại cảm thấy hình như cô dâu không hề để ý chút nào nhỉ?”

“Ừm.” Bạch Ngân cười đáp, “Bởi vì Phiên Gia cực kỳ hiểu quan hệ của hai người kia. Ham thích lớn nhất của cô ấy có lẽ chính là nhìn anh trai cùng Nhã Hoàng đánh nhau.”

Vân Tịch nói nhỏ: “Xem ra cô ấy cũng thật quá xấu xa...”

“Nếu nói xấu xa phải kể đến tất cả mọi người mới đúng.” Bạch Ngân mỉm cười, “Bởi vì tất cả đều muốn xem mà, không phải sao?”

“Đúng vậy, ha ha.....”

Đề Vân Tịch cười đủ, Bạch Ngân mới đề nghị: “Tiểu Vân, cuối tuần này gặp mặt đi.”

“Ở đâu?”

“Tôi biết một nhà hàng rất khá, cùng đi nhé?”

“Được.”

Tình trạng cuộc sống hiện nay thật sự khiến bản thân cậu vừa lòng. Nếu cứ tiếp tục như vậy...

Vân Tịch nhìn sườn mặt của Bạch Ngân, yên lặng nghĩ.

Nhà hàng theo lời Bạch Ngân nói là một nơi có không khí rất tốt.

Hai người ở cùng nhau cả ngày vô cùng vui vẻ. Vân Tịch bỗng hỏi:

“Bạch Ngân, anh làm nghề gì vậy?”

“Cậu đoán xem?”

Khí chất ôn hòa của Bạch Ngân từ trò chơi đến thực tại đều hết như nhau, có thể dễ dàng đoán đến một số nghề nghiệp. Nhưng mà, thời gian đăng nhập trò chơi của anh có thể lâu như vậy, thật khó đoán.

Nghề nghiệp của Vân Tịch là ông chủ cửa hàng sách, lẽ nào Bạch Ngân...

“Ăn bám?”

Bạch Ngân cười thành tiếng: “Sao cậu không trực tiếp hỏi có phải tôi được người khác bao dưỡng hay không luôn đi?”

“Bao dưỡng?” Vân Tịch nâng cằm, chớp mắt nói, “Đúng vậy, ôi, nếu có thể nuôi được Bạch Ngân ở trong nhà...”

“Trước khi nghĩ về điều đó phải nói trước, nuôi tôi vô cùng tốn kém.”

Bạch Ngân đùa.

“Đúng vậy, aiz, tôi không nuôi nổi.” Vân Tịch đảo đá trong ly nước đưa ra đề nghị khác, “Không biết là bạn bè có thể giảm giá chút không?”

Hai người cùng cười lớn một trận.

“Tiểu Vân, đột nhiên tôi rất muốn đi xem cửa hàng của cậu.”

“Được.” Vân Tịch gật đầu, “Thuận tiện đi nhìn Tiểu Tang nhà tôi một chút.”

“Tiểu Tang của nhà cậu.....?”

“Ừm.”

“Là người yêu à?”

“Phụt...” Vân Tịch suýt nữa đem toàn bộ nước trong miệng phun ra, “Đương nhiên không phải, anh đừng nghĩ lung tung.”

Tiểu Tang theo lời Vân Tịch nói chính là vị lao công bé nhỏ gánh vác trách nhiệm vô cùng to lớn.

Vừa nhìn thấy ông chủ đến, Tiểu Tang kinh ngạc suýt chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống.

“Ông...Ông chủ...sao ông chủ lại đến đây vào giờ này?”

“Nhất thiết phải kinh ngạc như vậy sao?” Vân Tịch liếc mắt, “Hay vì anh đang trốn việc?”

“Không không không..... Tuyệt đối không có!!!”

“Tiểu Vân.” Bạch Ngân nhìn Tiểu Tang từ đầu đến chân, hoài nghi hỏi, “Cậu...thuê lao động trẻ em à?”

“Tất nhiên là không rồi.”

Vân Tịch niết niết mặt Tiểu Tang.

“Anh ấy 24 tuổi, so với tôi còn lớn hơn nha.”

“.....”

Nhìn bề ngoài quả thực không thể đoán ra được.

Trên quầy đặt một quyển sách tên “Sương Vũ”. Trên sách còn có thể đánh dấu, hẳn là có người đang đọc. Bạch Ngân ngẫu nhiên hỏi:

“Ai đang đọc vậy?”

“A, là tôi.” Tiểu Tang thoát khỏi ma trảo của ông chủ, hoang mang rồi loạn khản trương đáp, “Tôi rất thích sách của tác giả này.”

“Đừng căng thẳng như vậy.” Bạch Ngân ôn hòa mỉm cười, “Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

“Tiểu Tang từ xưa đến nay vốn thế rồi.” Vân Tịch cũng cười xoa đầu Tiểu Tang.

“Ông chủ, vị này là ai vậy?”

Vân Tịch rất ít khi giao thiệp với bạn bè, càng đừng nói đến việc đưa đến cửa tiệm. Tiểu Tang cảm thấy ngạc nhiên cũng là chuyện bình thường.

“Là bạn bè tôi quen ở trò chơi, anh ấy tên Từ Thu Thụy.”

“A, chào anh Từ.” Tiểu Tang theo phép chào hỏi, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, ngây ngốc nói, “Thật là trùng hợp.”

“Trùng hợp cái gì?”

“Tác giả tôi thích.” Tiểu Tang chỉ quyển sách trên tay Bạch Ngân, “Anh ấy cũng dùng bút danh là Thu Thụy.”

“Ừ, đúng vậy.” Bạch Ngân nhẹ mỉm cười nói ra một câu khiến người khác thất kinh, “Bởi vì tôi và anh ta là cùng một người mà.”

“Ha ha..... Thì ra là thế.....”

“.....?”

“.....!”

“Hả?! Anh anh anh, anh chính là người đó!?” Tiểu Tang nhảy dựng.

“.....” Vân Tịch cũng vô cùng kinh ngạc.

Hóa ra nghề nghiệp của Bạch Ngân là viết sách...Nhưng mà, cũng thật phù hợp với hình tượng của anh.

Bạch Ngân gật đầu.

“A a a a a.....!!!! Làm ơn ký tên cho tôi mới!!!”

Tiểu Tang nắm bút vọt đến, ánh mắt long lanh không ngừng nhìn Bạch Ngân.

“Ký trên sách luôn sao?”

“Đúng vậy!!”

“Được.”

Bạch Ngân cất bút thỏa mãn nguyện vọng của tiểu Tang.

“Hạnh phúc quá đi mất...Ông chủ...cậu chính là thần của tôi.”

“.....”

Vân Tịch vẫn im lặng không nói.

“Sao vậy? Dọa sợ cậu rồi sao?” Bạch Ngân đi qua dịu dàng hỏi, “Nhìn tôi không giống một tác gia sao?”

“Không phải.....”

Vân Tịch nhẹ nhàng lắc đầu.

“Bạch Ngân, tôi có chuyện muốn nhờ anh.”

“Chuyện gì?”

“Không bằng anh hãy làm một chút chuyện tốt...” Vân Tịch ngẩng đầu lộ ra vẻ tươi cười giả hoạt, “Anh đem tất cả sách anh viết trong cửa tiệm đều ký hết đi, chắc chắn những quyển ấy sẽ bán rất chạy.”

“.....”

Bạch Ngân choáng váng.

“Cậu thật là.....”

Anh lắc đầu cười.

“Được rồi, tôi sẽ ký.”

“Ông chủ...” Tiểu Tang đứng cạnh không ngừng cảm khái, “Cậu quả nhiên quen được một người thật tốt.”

“Bạch Ngân là người tốt, cả đời đều là người tốt. Vân Tịch là gian thương, cả đời vẫn chỉ là một gian thương.” Vân Tịch cười, “Kết luận chính là như vậy.”

Người tốt và gian thương là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nhưng mà người tốt cùng gian thương ấy lại dần dần tiến gần tới nhau.

Cá tính hoàn toàn tương phản vì thế chẳng thể hài hòa hoàn mỹ.

“Hy vọng cậu hiểu, người tôi thích là cậu, hoàn toàn không phải vì cậu giống Phù Trần hay vì cậu có liên quan tới cậu ấy.”

Câu nói ở Tế Huyết Động khiến Vân Tịch cảm thấy thực vui vẻ.

Bởi vì với cậu mà nói, Bạch Ngân cũng đồng dạng như thế.

Có thể thu hút tôi, trên thế giới này chỉ có mình anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thau-bat-tau-dich-bao-thach>